

2 Thessalonicenzen

www.midactstruth.com

Vertaald door L. H. Meijer. www.bedelingdergenade.nl

De tweede brief aan de Thessalonicenzen (55 bladzijden)

(01)--Les 01	2 Thess. 1:1-4 (deel 1)	Introductie
(04)--Les 02	2 Thess. 1:1-4 (deel 2)	Groeien in het geloof
(06)--Les 03	2 Thess. 1:4-5	Rechtvaardig oordeel
(09)--Les 04	2 Thess. 1:5-8	De wraak van God
(12)--Les 05	2 Thess. 1:6-10	Het lot van Gods vijanden
(14)--Les 06	2 Thess. 1:6-10	Het belang van profetie
(17)--Les 07	2 Thess. 1:10-1	God verheerlijkt in ons
(19)--Les 08	2 Thess. 2:1-2	Misleid en ongerust
(22)--Les 09	2 Thess. 2:1-2	Een controverse
(25)--Les 10	2 Thess. 2:3-7	De Dag des Heeren
(27)--Les 11	2 Thess. 2:7-10	Verborgenheid van de wetteloosheid
(30)--Les 12	2 Thess. 2:8-12	Een leugen geloven
(32)--Les 13	2 Thess. 2:13	Onze Hoop
(35)--Les 14	2 Thess. 2:13-1	Onze Roeping
(37)--Les 15	2 Thess. 2:15-1	Standvastig zijn
(39)--Les 16	2 Thess. 2:16-1	Vertrouwing in de juiste leer
(42)--Les 17	2 Thess. 3:1	Bidt voor ons
(44)--Les 18	2 Thess. 3:1-3	De Heer is getrouw
(47)--Les 19	2 Thess. 3:4-6	Geduldig wachten
(49)--Les 20	2 Thess. 3:6-15	Volg Paulus
(52)--Les 21	2 Thess. 3:16-18	Vrede van God

Les 1: Introductie

2 Thessalonicenzen 1:1-4

Toen Paulus de Thessalonicenzen bezocht, wendden vele Heidenen zich af van hun dode goden om de levende God te dienen. Terwijl hij daar was onderwees Paulus hen over de gebeurtenissen in de eindtijd en godvruchtig te leven. Nadat Paulus bij hen vandaan ging, ging hij naar Athene en vervolgens naar Korinthe. Waarschijnlijk schreef hij de eerste brief aan de Thessalonicenzen vanuit Korinthe, hoewel het ook vanuit Athene heeft kunnen zijn. Zijn brief beantwoordde hun vragen over degenen die gelovig werden, maar toen stierven. Hij moedigde hen ook aan om verder te gaan op hun geestelijke reis om te rijpen in hun geloof.

De gelovigen te Thessalonica ondervonden veel vervolgingen (1 Thessalonicenzen 1:6). Ongelovige Joden, die Paulus hadden gevolgd, deden deze nieuwe gelovigen smaadheid aan (1 Thessalonicenzen 2:2). Familie en vrienden hadden hen ook de rug toegekeerd. De vervolging was zo ernstig dat velen dachten dat ze de Opname gemist hadden en ze nu door de Verdrukking gingen. Om hun angst te vergroten schreef een ongelovige bedrieger een brief in de naam van Paulus waarin hij zei dat ze de Opname hadden gemist (2 Thess. 2:2). Hieraan voorafgaand waren ze eigenlijk geprezen voor hun standvastigheid in de hoop (1 Thessalonicenzen 1:2-3). De vervolging die ze ondervonden en het lezen van een brief,

blijkbaar geschreven door Paulus, waar in stond dat ze in de Verdrukking waren, deed hen verschrikken en schudde hun geloof tot in de kern. Hoe konden ze nu vertrouwen op hetgeen Paulus had gezegd?

Paulus zijn antwoord hierop staat in 2 Thessalonicenzen. Hij herhaalt het onderscheid tussen het profetische programma van Israël en het programma der Verborgenschap voor de kerk zoals Hij hen in het verleden leerde en moedigde hen aan om deze leer, zoals die oorspronkelijk aan hen is gegeven tijdens zijn eerste bezoek, vast te houden (2 Thess. 2:15).

Paulus eindigt, door zijn gezag als apostel te bezegelen, door hen te vertellen zich te distantiëren van iedereen die in tegenstelling van zijn woorden leert (2 Thess. 3:14).

Als we naar 2 Thessalonicenzen gaan is het belangrijk te weten dat God met Israël op een heel andere manier handelde dan Hij dat doet met de Kerk, het Lichaam van Christus. Helaas zijn er veel mensen die deze verschillen niet zien. Een belangrijk verschil tussen de Kerk en Israël is dat Israël bestaat uit zowel gelovigen als ongelovigen en God als zodanig met hen handelde. Dat is de reden waarom God Zijn profeten zond opdat ze zich als volk zouden bekeren. De nationale zegeningen en vervloekingen staan beschreven in Leviticus 26. Dit is de reden waarom Petrus, in Handelingen 2, tot hen zei dat ze zich moesten bekeren. Het volk van Israël volgde eens God, maar moest zich bekeren van de zonden van Leviticus 26 en terugkeren tot God.

Aan de andere kant bestaat het Lichaam van Christus uitsluitend uit gelovigen en leven we volgens de leer die aan de Apostel Paulus is geopenbaard. Paulus spreekt nooit over een eeuwigheid met Christus op deze aarde zoals hij dat wel doet aangaande Israël. In plaats daarvan verzekert hij ons dat ons burgerschap in de hemel is (Filippenzen 3:20). Aan ons is alleen de belofte van eeuwig leven gegeven door de inwoning en verzegeling van de Heilige Geest (1 Korinthiërs 3:16; 2 Timotheüs 1:14; Efeziërs 1:13-14).

Ik geloof dat de meeste onenigheid over de uitleg van de Schrift komt omdat de meeste mensen het programma van Israël niet scheiden van het programma van de Kerk van vandaag de dag. Het eindresultaat van het niet zien van de verschillen tussen Israël en het Lichaam van Christus is verwarring.

Genade en vrede

2 Thessalonicenzen 1:1-2

Paulus gebruikt de aanhef (begroeting) "genade en vrede" in elk van zijn brieven. Vanuit een dispensationeel perspectief heeft deze zin een speciale betekenis. Met de steniging van Stefanus moest Gods toorn worden uitgestort op Israël voor het afwijzen van hun Messias (Psalm 110:1, 7:6). Wat er daarna gebeurde was onverwacht omdat het niet was geprofeteerd, hoewel God het heeft besloten vóór de vorige generaties (Kolossenzen 1:26). In plaats van het uitstorten van de toorn van God ondervond de wereld een bijzondere manifestatie van Zijn genade toen God een vredesverdrag maakte tussen de mens en God, door de Zoon.

In alle eerlijkheid, de genade van God is duidelijk door de hele geschiedenis. Zonder Zijn genade zou Adam niet de belofte van een toekomstige Verlosser hebben, zou Noach niet de gelegenheid hebben gehad om de ark te bouwen en Nineve zou niet de gelegenheid hebben gehad om zich te bekeren. Paulus benadrukte Gods genade eigenlijk aan degenen die niet in

deze speciale Bedeling der Genade zijn door te zeggen dat wij gered zijn door genade op dezelfde manier als zij, verwijzend naar Israël onder het profetisch programma (Handelingen 15:11). Paulus stelt Gods genade in dit tijdperk, (Statenvertaling: de bedeling der genade Gods volgens Efeziërs 3:2), apart van Zijn genade in de andere eeuwen. Dit is duidelijk door te zien dat het Evangelie der genade van God niet werd gepredikt totdat het werd gegeven aan Paulus nadat hij gered was (Handelingen 20:24) en Paulus contrasteerde deze genade met de genade in het vorige tijdperk van de Wet (Romeinen 6:15).

Hoe kan Petrus dan genade en vrede gebruiken voor zijn begroeting als hij schrijft aan Israël onder het profetisch programma (1 Petrus 1:2)? Eenvoudigweg omdat hij, evenals Israël, Gods genade ervoer doordat Hij zijn toorn weerhield. Ze waren ook de ontvangers van Gods genade toen Jezus Christus werd gekruisigd voor hun zonden (en de zonden van de wereld). Ook op het moment van zijn (Petrus) schrijven leefde hij in het nieuwe tijdperk van Genade en begreep dat God het uitgieten van Zijn toorn, over Israël en de wereld, had uitgesteld.

Geestelijke groei

2 Thessalonicenzen 1:3

Over één ding was Paulus altijd bezorgd, dat was dat ze meer zouden groeien in hun geloof. Binnen een paar maanden, tot een jaar, maakten de Thessalonicenzen goede vooruitgang in hun Christelijke wandel. Paulus zegt dat hun geloof buitengewoon was gegroeid. Hiermee samen was hun onderlinge liefde ook vergroot.

Vergelijk dit met 1 Thessalonicenzen 1:3 en 5:8, die beide hun geloof, hoop en liefde noemen. Maanden later, toen Paulus schreef dat ze de verkeerde leer moesten corrigeren, kon hij ze loven voor het groeien in hun geloof en liefde, maar hij kon ze niet loven met betrekking tot hun hoop. Paulus leerde hen over de Opname en dat ze zich niet druk hoefden te maken over de komende toorn, maar nu waren ze verontrust over deze hoop en zagen hun hoop in rook opgaan. Toen ze Paulus zijn oorspronkelijke leer over de eindtijdgebeurtenissen opzij zetten en aanvaardden dat ze nu door de Verdrukking gingen was hun hoop verdwenen.

Als deze Thessalonicenzen zich hadden vastgeklampt aan wat Paulus ze aanvankelijk had geleerd zouden ze niet zijn verontrust door de vervalste brief. Ze hadden zijn oorspronkelijke brief tevoorschijn kunnen halen (1 Thessalonicenzen) en gezien hebben dat ze niet gingen en niet zouden gaan door deze bijzondere toorn van God. Ze hadden moeten begrijpen dat de verdrukking, waar zij in die tijd door gingen, slechts een tijdelijke lichte verdrukking was zoals Paulus het noemt in 2 Korinthe 4:17. Ze hadden wat ze nodig hadden om onderscheid te maken tussen de verdrukking in het dagelijks leven en de Verdrukking die komen zou door de hand van God. Deze Verdrukking zal worden gebruikt om Israël te zuiveren waardoor ze gereed zullen worden gemaakt voor het bruiloftsmaal van het Lam bij de Wederkomst, het heeft dus niets te maken met de Kerk, het Lichaam van Christus.

Dit is het waarom we onze kennis van de Schrift, naast Paulus zijn 13 brieven, moeten uitbreiden. Hoewel Paulus zijn brieven rechtstreeks aan ons zijn geschreven, is de rest van de Bijbel geschreven tot onze lering (2 Timotheüs 3:16). We zouden in duisternis verkeren als God ons niet de hele Bijbel had gegeven om te bestuderen. Maar net zoals Israël zich niet zal (mag) wenden tot de geschriften van Paulus tijdens de Verdrukking voor hun opdracht, zo moeten wij niet naar de geschriften gaan die aan Israël zijn gegeven om hen te onderwijzen. Hoe droevig is het dat broeders in Christus ons veroordelen voor het maken van onderscheid

tussen het programma van Israël en het programma van de Kerk, het Lichaam van Christus. Sommigen gaan zo ver dat ze ons kettters noemen omdat we niet geloven zoals zij. Satan heeft een geweldig werk gedaan door het verwarren en ondermijnen van de leer die door Paulus aan de Kerk is gegeven.

2 Thessalonicenzen les 2

Groeien in het geloof

2 Thessalonicenzen 1:1-4

Een terugkerend thema in Paulus zijn 13 brieven is dat van het vermeerderen, of groeien, in ons geloof. Als hij aan de Thessalonicenzen schrijft merkt hij op dat hun geloof sterk is gegroeid (vers 3), zozeer zelfs dat Paulus ze als voorbeeld neemt voor andere kerken (vers 4). Hun geloof was duidelijk gegroeid ten opzichte van maanden eerder toen Paulus zijn eerste brief aan hen schreef. Hij noemt het “het werk uws geloofs” (1 Thessalonicenzen 1:3), dat bekend was bij kerken in een groot gebied (1 Thessalonicenzen 1:8). Ondanks hun sterk geloof, moedigt Paulus hen aan om verder te groeien en hun geloof te vervolmaken (1 Thessalonicenzen 3:10).

We spreken vaak over “ons geloof” en weten dat we moeten groeien in ons geloof, maar wat is geloof nu precies? Hoe groeien we eigenlijk in het geloof en hoe weten we of we groeien in het geloof? Dit zijn een aantal fundamentele vragen die iedere Christen moet weten en begrijpen.

Wat is geloof?

Om te begrijpen wat geloof is moeten we het woord geloof definiëren. Als we geloof hebben kan gezegd worden dat we een vaste overtuiging hebben, een overtuiging of ergens vertrouwen in stellen. Als we zeggen dat we geloof hebben in iets of iemand, dan geloven we of hebben vertrouwen in dat ding of die persoon. Redding is geloven in, of ons vertrouwen stellen op Jezus Christus.

We zien geloof in actie bij Abraham toen God hem vertelde om zijn familie te verlaten. Hij geloofde God en gehoorzaamde Hem (Genesis 15:6, Romeinen 4:3, Hebrëeën 11:8). Abraham stelde zijn geloof in God en bewees het door te gehoorzamen wat God hem zei dat hij moest doen. Zijn geloof werd bewezen door zijn trouw. Zijn geloof in God werd getest toen God hem vertelde Izak te nemen en hem als een offer te offeren. Hij vertrouwde God en door geloof deed hij wat God hem opgedragen had, ook al begreep hij het niet volledig.

Aan de negatieve kant kunnen we zien hoe het geloof van de Discipelen van Jezus niet zo sterk was als het had moeten zijn. Jezus berispte hen een aantal keren voor het niet hebben van genoeg geloof (Mattheüs 8:26; 14:31; 16:8). In deze gevallen had het niets te maken met hun redding, maar door het geloof kon Jezus met de gebeurtenissen omgaan die hen omringden. Geloof is dus geloven of vertrouwen op wat God heeft gezegd. Ons geloof wordt bewezen door gehoorzaamheid. Als we geloof hebben zullen we doen wat Hij zegt dat we moeten doen.

Groeien in het geloof

Wanneer Paulus spreekt over de huisgenoten des geloofs, spreekt hij over geloven (Galaten 6:10). Maar Paulus waarschuwt ook de gelovigen om te groeien in hun geloof (2 Korinthiërs 10:15; 2 Thessalonicenzen 1:3). Alleen degenen die van het geloof zijn kunnen groeien in hun geloof.

Het eerste wat opvalt betreffende het groeien in het geloof is dat het waarneembaar en dus meetbaar is. Paulus wist de toestand van hun geloof, omdat hij kon waarnemen wat ze aan het doen waren. Merk op dat Paulus Timotheüs naar de Thessalonicenzen heeft gezonden om uit te vinden hoe het met hun geloof ging (1 Thessalonicenzen 3:5-6). Hoe zou Timotheüs de toestand van hun geloof hebben geweten als het niet direct duidelijk was? Wanneer gelovigen groeien in hun geloof zullen er externe uitingen zijn van die groei. We zijn dus in staat om elkaar te observeren en op te merken of iemand zijn geloof groeit of stagneert.

Een andere waarneming betreffende het geloof is dat het afhankelijk is van de kennis van de Bijbel (Gods Woord).

Volgens Romeinen 4:20 groeide Abraham sterk in zijn geloof terwijl hij op God wachtte om Zijn belofte te vervullen om hem tot een groot volk te maken. De groei van Abraham zijn geloof is tot stand gekomen omdat hij niet aarzelde Gods woord te geloven, ondanks het feit dat hij en Sara ver boven de vruchtbare leeftijd waren. Terwijl hij en Sara ouder werden weet ik zeker dat het steeds moeilijker voor hem werd om te geloven wat God had toegezegd. Echter, volgens de Schrift geloofde hij God. (Let op: velen denken Abraham wankelde toen hij een kind kreeg door Hagar, de dienstmaagd van Sara. Dit is niet het geval. Abraham geloofde altijd dat God zou doen wat Hij zei, maar hij wist niet de manier waarop Hij het zou doen. Abraham en Sara probeerden om Gods belofte te vervullen door menselijke middelen, maar geloofden altijd dat zij de ouders van een grote natie zouden worden).

Romeinen 14 contrasteert de gelovige die sterk in het geloof is met degene die zwak is. De persoon die sterk is in zijn geloof is degene die zijn vrijheid in Christus begrijpt en is daarom vrij om alles te eten wat hem gegeven wordt. Aan de andere kant vermijdt de gelovige die zwak is in zijn geloof bepaald voedsel omdat hij zijn vrijheid niet begrijpt. Hoewel beide God verheerlijken door hun daden is degene die een dieper begrip heeft van Gods woord degene die sterk is in het geloof. In dit geval begrijpt de sterkere broeder dat hij niet meer, onder welke vorm dan ook, onder de Wet is en vrij is om alles te eten zonder te worden veroordeeld. De zwakkere broeder heeft nog niet begrepen dat hij onder de genade is in plaats van onder de Wet (Romeinen 6:14; 7:4, 6). Als alle gelovigen terug zouden gaan naar Gods Woord dan zouden allen hetzelfde idee hebben over de vraag of iets goed is om te eten.

Een andere opmerking is dat de sterkere broeder ontvankelijk moet zijn naar degenen die zwakker zijn. Iemand die sterk is in het geloof moet de dingen doen met de zwakkere broeder in het achterhoofd, zodat hij geen oorzaak is waardoor de zwakkere broeder struikelt. Niet alleen heeft de sterke gelovige een dieper begrip van de Schrift, maar hij moet deze kennis toepassen in liefde. Hij moet niets doen waardoor een andere gelovige struikelt, maar in plaats daarvan dingen doen die stichten (Romeinen 14:10, 19).

De enigheid des geloofs

Efeziërs 4 is rijk aan informatie in hetgeen wordt verwacht van elk lid van het lichaam van Christus. Ef.4:13 geeft het doel aan, namelijk dat elk lid moet groeien om op hetzelfde niveau van het geloof te komen, dat is volmaaktheid in Christus. Dit doen we, door de kennis van de Zoon van God, totdat wij volmaakt zijn. Om dat te bereiken, heeft God ons apostelen gegeven (toen Paulus dit schreef, bestonden apostelen nog. Apostelen waren gezonden die uitgezonden werden om het goede nieuws van Gods genade te verkondigen en werkten om de geestelijke groei te bevorderen), profeten (net zoals de apostelen, eindigde deze functie met de voltooiing van de Schrift. Profeten werden door God gebruikt om Zijn woord naar de mensen te brengen. Vandaag de dag spreekt God tot ons door de Schrift), evangelisten (die verkondigen het goede nieuws van Gods genade) en lerende voorgangers (die de mensen leren wat Gods woord betekent en hoe het toe te passen). Ik geloof dat we allemaal de eenheid van het geloof bereiken, maar dat zal niet gebeuren totdat we worden opgenomen. Op dat moment zal er geen behoefte meer zijn aan deze gaven van apostelen, profeten, evangelisten en herders / leraars.

Ons doel is, in onze Christelijke wandel, om te groeien of rijpen in ons geloof en iedere gelovige langs zij te brengen. Dit begint met kennis, maar wordt vervolmaakt in het nemen van actie. Als we niet de kennis hebben van hetgeen God wil dat we moeten doen dan zullen we niet in staat zijn om ons geloof om te zetten in daden. Dit is het waarom Paulus wist dat de Thessalonicenzen groeiden in hun geloof. Hij kon zien dat zijn leer, die van Jezus Christus afkomstig was, werd omgezet in daden. De Thessalonicenzen waren zo geoefend in het tot zich nemen van hetgeen ze hadden geleerd, en de toepassing er van in hun leven, dat hun geloof werd verkondigd in de hele regio (2 Thessalonicenzen 1:3-4).

Hun geloof werd echter geschokt toen ze een brief ontvingen, zogenaamd geschreven door de Apostel Paulus, waarin stond vermeld dat ze nu in de Verdrukking waren. In plaats van te geloven wat Paulus hen aanvankelijk had geleerd, aanvaardden ze deze valse brief als waar omdat ze vervolgd werden. Dat zorgde ervoor dat ze geloofden dat ze inderdaad in de Verdrukking waren. Ze wendden hun ogen af van Gods Woord (gesproken en geschreven door de apostel Paulus) en geloofden in hun eigen ervaringen. Ze hebben ons een goed voorbeeld gegeven van hetgeen er gebeurt als de gelovige zijn geloof niet stevig bouwt op de Schrift.

2 Thessalonicenzen les 3

Rechtvaardig oordeel

2 Thessalonicenzen 1:4-5

De Apostel Paulus schreef 2 Thessalonicenzen in antwoord op een brief die verspreid was in de naam van Paulus waarin stond dat hetgeen hij ze had geleerd eigenlijk verkeerd was en dat hij herziene informatie voor hen had (2 Thessalonicenzen 2:2). In plaats van aan de toorn, die zou komen, te ontkomen (1 Thessalonicenzen 1:10) door te worden opgenomen om de Heer in de lucht te ontmoeten (1 Thessalonicenzen 4:17), gaf deze brief aan dat zij op dit moment door de zevenjarige Verdrukking gingen. Deze brief knaagde aan hun nieuw gevonden geloof vanwege hun huidige staat van vervolging. Zodra ze hun ogen afkeerden van de leer die ze oorspronkelijk geaccepteerd hadden als afkomstig van God (1 Thessalonicenzen 2:13), accepteerden ze de dwaling.

Ondanks dit prijst Paulus hen voor het hebben van een sterk geloof, ondanks hun vervolging en verdrukking. Hij merkt ook op dat hun liefde voor elkaar sterk groeit (2 Thessalonicenzen 1:3). Er is echter een opmerkelijke weglating die Paulus opmerkte in 1 Thessalonicenzen 1:3, namelijk hun hoop. Terwijl hun geloof en liefde sterk waren, wankelde de hoop op de Opname. Ze waren nog steeds verzekerd dat ze gered waren (hun geloof was sterk), maar hun begrip van toekomstige gebeurtenissen bevond zich nu op een wankelende basis. In plaats van stevig te staan op wat God door Paulus had gezegd keken ze naar hun situatie en besloten ze om een valse leer te geloven. De hoop ze ooit hadden werd verbrijzeld omdat ze hun leer baseerden op hun ervaringen in plaats van op het zekere woord van God.

Paulus moest deze fout snel verhelpen omdat dit uiteindelijk zou leiden tot het ontwortelen van hun geloof aangezien deze twee (geloof en hoop) onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn (Romeinen 5:2, 1 Korinthiërs 13:13, Galaten 5:5 en Kolossenzen 1:23). Als Paulus verkeerd was betreffende hun hoop op de Opname was hij misschien ook verkeerd aangaande andere leerstellige kwesties. Paulus schreef aan hen zodra hij hoorde dat ze valse documenten accepteerden als leer.

Rechtvaardig oordeel

2 Thessalonicenzen 1:4-5

Paulus maakt een interessante opmerking over hun reactie op externe omstandigheden. Ondanks vervolging en verdrukking door vrienden, familie en ongelovige Joden, stonden ze standvastig in hun geloof. In staat te zijn om sterk te staan onder deze condities is volgens Paulus een duidelijke indicatie van Gods rechtvaardig oordeel, zodat ze waardig zullen worden bevonden voor het koninkrijk van God. Sommigen menen dat dit vers betekent dat God zal oordelen of we waardig zijn om in Zijn Koninkrijk te gaan op basis van hoe we handelen. Als we trouw zijn aan Hem, als we door de beproevingen van het leven gaan, dan zal Hij trouw zijn aan ons en ons toestaan om Zijn koninkrijk binnen te gaan. Dan zouden werken dus de weg zijn naar het eeuwige leven.

Alvorens we deze passage behandelen om te kijken wat het werkelijk betekent, moeten we bepalen wat een rechtvaardig oordeel is. In de eerste plaats is alles wat God doet rechtvaardig. Rechtvaardig zijn komt tot uitdrukking door goed te zijn of goed te doen. Het omvat het idee van rechtvaardig, billijk en eerlijk te zijn. Omdat alles wat God doet, vanwege Zijn aard, goed is dan is alles wat God doet rechtvaardig. God kan niet anders dan volkomen eerlijk zijn in al Zijn handelen met de mensheid.

Een oordeel vellen is om onderscheid te maken, een besluit nemen, of zelfs een persoon een prijs toekennen. Aldus kan een rechtvaardig oordeel alleen worden gedaan door een rechtvaardige Rechter. Deze Rechter zal altijd de juiste keuze maken en het juiste doen bij het verstrekken van vergelding of beloning.

Voorbeelden van een rechtvaardig oordeel zijn te vinden in de Wet van Mozes (Leviticus 19:15; Deuteronomium 4:8), in de komende zeven jaren van Verdrukking (Psalm 9:8; 37:6-9, Romeinen 2:5-6; Openbaring 16:7) en bij de Wederkomst van de Heer (Psalm 97:1-6; 99:1-5; Jesaja 33:5; Jeremia 23:5; 33:15; Hosea 2:18).

Aangezien oordelen betekent “onderscheid maken”, kan een oordeel goed of slecht zijn. Bijvoorbeeld: ons rechtssysteem maakt onderscheid tussen degenen die onschuldig zijn en

degenen die schuldig zijn. Als je schuldig bent dan kan het oordeel slecht zijn, maar als je onschuldig bent, is het oordeel goed. Atleten van de Olympische Spelen worden beoordeeld om te worden beloond met medailles. Beoordeeld worden is het vergeleken worden met een standaard.

In de wereld van het Christendom heeft God de standaard ingesteld waarnaar mensen zullen worden beoordeeld. Israël zal worden beoordeeld door een standaard, de Heidenen door een andere standaard (Romeinen 2:12; Hebrëënen 10:30). Het oordeel van de ongelovigen, voor de Grote Witte Troon, wordt genoemd in Openbaring 20:12-13. Wij die in de kerk zijn, het lichaam van Christus, zullen ook worden beoordeeld tegen Gods volmaakte standaard.

Het oordelen van de gelovigen

Onze Rechterstoel is, in tegenstelling tot het oordeel voor de Grote Witte Troon, één van beloning en heeft niets te maken met onze redding. Alleen degenen die geloven in de Persoon en het werk van de Heere Jezus Christus zullen openbaar worden voor de Rechterstoel van Christus (Romeinen 14:10-12; 2 Korinthiërs 5:10). Dit oordeel zal zowel het goede als het slechte openbaren in overeenstemming met wat we hebben gedaan terwijl we op deze aarde waren. We zullen verantwoording moeten afleggen aan de Heer hoe we de tijd op aarde gebruikt hebben. Hebben we onze tijd verspilt door ons zelf te behagen of waren we trouw in het dienen van de Heer (Efeziërs 5:16; Kolossenzen 4:5)?

De kerk te Korinthe was een vleeselijke kerk die een veel geestelijke groei nodig had. In 1 Korinthiërs 3 waarschuwt Paulus hen dat er een oordeel komt en gaat verder met het aangeven van de basis van dit oordeel. Hij vertelt hen om op het fundament, dat Paulus heeft gelegd, te bouwen wat hij (Paulus) hen heeft geleerd. Hij kan dat zeggen omdat God hem de positie van bouwmeester (1 Korinthiërs 3:10-12) heeft gegeven. Paulus heeft de plannen ontvangen voor een nieuw bouwproject - de kerk, het lichaam van Christus. Hij bouwt op het fundament van Jezus Christus en kreeg zeer specifieke openbaringen rechtstreeks van Jezus Christus (Galaten 1:11-12) hoe de rest van het gebouw opgebouwd moest worden.

Omdat Paulus de bouwmeester is van de gemeente, het lichaam van Christus, moet alles wat wij onderwijzen en preken in deze tijd van genade in overeenstemming zijn met de blauwdrukken die hem (Paulus), door Jezus Christus, zijn gegeven. Degenen die bouwen op de leer van de Genade, zoals geopenbaard aan de apostel Paulus, worden beloond met eeuwige beloningen. Deze beloningen zullen het oordeel, door vuur, overleven. Degenen die de unieke boodschap, aan ons gegeven door Paulus, niet zien en in plaats daarvan prediken en onderwijzen volgens Petrus of Mozes of Abraham, etc. slaan hout, hooi en stoppelen op voor de eeuwigheid. Deze leringen zullen Gods vurige oordeel niet overleven en zullen verbrand worden.

Paulus maakt duidelijk dat de werken zullen worden verbrand maar de persoon zelf zal gered worden (1 Korinthiërs 3:15). Dit oordeel maakt onderscheidt tussen werken die toepasselijk zijn voor deze bedeling en werken met betrekking tot andere bedelingen.

Waardig geacht worden

2 Thessalonicenzen 1:5

De gelovigen te Thessalonica volharden in weerwil van verdrukking. In staat te zijn om vast te houden en standvastig te zijn was een sterke aanwijzing (of teken) van Gods rechtvaardig oordeel, want zij zullen worden beloond voor het vast staan onder intense vervolging. De beloningen die aan hen zullen worden gegeven zijn voor eeuwig en, gekwalificeerd zijnde om deze beloningen te ontvangen, laat zien dat ze inderdaad waardig waren voor het koninkrijk waar ze alreeds deel van waren.

Een beloning waar we naar uit moeten kijken is degene, die door de Rechtvaardige Rechter wordt gegeven aan allen die Zijn verschijning liefgehad hebben (2 Timotheüs 4:8). Paulus wist dat hij deze kroon van gerechtigheid zou ontvangen en verlangde om met Christus te zijn (Filippenzen 1:23). Ook wij moeten verlangen naar komst van de Heer om ons naar huis te brengen, niet als een ontsnapping uit deze wereld, maar om voor alle eeuwigheid met Hem te zijn, Hem volmaakt te dienen zoals het Hem goedgevindt.

2 Thessalonicenzen les 4

Gods Bestrafing

2 Thessalonicenzen 1:5-8

Zoals vermeld in de laatste les, waren de gelovige Thessalonicenzen duidelijke tekens van Gods rechtvaardig oordeel. Als de mensen konden zien hoe zij in staat waren om onder intense vervolging nog steeds vast te houden aan hun geloof, konden ze de hand van God aan het werk zien in hun levens. Het was duidelijk dat God deze gelovigen zodanig beoordeelde dat ze het eeuwige leven waardig waren. Dat was Zijn rechtvaardig oordeel. Standhouden ondanks de vervolging maakte hen niet waardig voor de hemel. Het was niet een goede werk dat God behaagde. Veeleer waren deze gelovigen, vanuit menselijk standpunt, het Koninkrijk van God waardig omdat zij Hem trouw bleven.

Rechtvaardig oordeel van de ongelovigen

Nu wordt de zaak omgedraaid.

God zal de gelovigen rechtvaardig oordelen op een positieve manier, maar Hij zal ook de ongelovigen rechtvaardig oordelen op een negatieve manier. Beide oordelen zijn goed, juist, eerlijk en rechtvaardig, maar de ene is positief en de andere negatief. Eén zal gaan over loon, terwijl de andere zal leiden tot verdoemenis. Paulus was zich terdege bewust waar de Thessalonicenzen doorheen gingen omdat hij dezelfde soort mishandeling had meegemaakt voor het vaststaan in het geloof (1 Thessalonicenzen 3:4). Hij wist ook de mentaliteit van de ijverige, ongelovige Joden die er op uit waren om elke gelovige, in Christus, te vernietigen. Hij stelt hen het grote plaatje voor om hen enige hoop op verademing te geven. Hoewel deze verademing niet meteen zal gebeuren, geeft het hen de wetenschap dat God uiteindelijk zal afrekenen met degenen die de gelovigen kwaad doen.

Omdat God rechtvaardig is zal Hij degenen, die het lijden van de Thessalonicenzen veroorzaakt hebben, vergelden. Hij zal ook degenen wreken die de gelovigen, door de eeuwen

heen, hebben mishandeld. Als ze voor de Rechter van het heelal staan, voor de Grote Witte Troon, zullen ze verantwoording moeten afleggen voor hun daden (Openbaring 20:11-15). Ook zij zullen buigen voor de almachtige Koning, de Here Jezus Christus (Romeinen 14:11; Filippenzen 2:10).

Gods oordelen

God zal elke persoon die ooit heeft geleefd oordelen. Gelovigen, van deze bedeling van Genade, zullen worden beoordeeld naar hun werken voor de rechterstoel van Christus (1 Korinthiërs 3:13-15). Alle ongelovigen zullen uiteindelijk voor God staan, bij het oordeel voor de Grote Witte Troon, aan het einde van het tijdperk (Openbaring 20:11-15). De Heidenen zullen het oordeel ervaren aan het eind van de Verdrukking (Mattheüs 25:31-46) en Israël zal worden beoordeeld voor het dragen of niet dragen van vrucht (Lukas 19:15-27).

Als Paulus schrijft over Gods vergelding aan degenen die deze nieuwe gelovigen vervolgen, kijkt hij vooruit naar de gebeurtenissen aan het einde van de Verdrukking. Dat is wanneer God de ongelovigen zal oordelen en hun eindbestemming van de eeuwige verdoemenis zal worden gerealiseerd (Romeinen 2:5). Het is vrij gemakkelijk om de gebeurtenissen die Paulus noemt in 2 Thessalonicenzen 1:5-8 in verband te brengen met de eindtijd gebeurtenissen zoals vermeld in het Oude Testament en de eerste boeken van het Nieuwe Testament.

De Heere Jezus geopenbaard

2 Thessalonicenzen 1:7

Er zullen twee toekomstige openbaringen zijn van Jezus Christus. De eerste openbaring is wanneer Hij terug komt om de gelovigen, bij de Opname, op te nemen in de lucht (1 Korinthiërs 1:7; Kolossenzen 3:4). Jezus Christus zal zich alleen openbaren aan de gelovigen in deze tijd van Genade. Degenen die niet gered zijn zullen Hem niet zien, het is dus een gedeeltelijke (geheime) openbaring.

De tweede openbaring zal zijn bij Zijn Wederkomst. Dit zal gebeuren na de Verdrukking en zal worden gezien door alle mensen op aarde, geredden en niet geredden. Hij zal komen in heerlijkheid, majesteit, gerechtigheid en macht als Hij de volledige controle neemt over het bestuurlijke systeem op aarde. Dit is de openbaring van Jezus Christus, waar Petrus over spreekt (1 Petrus 1:7, 13; 4:13). Lukas vult de details in rond deze Wederkomst, hij vergelijkt het met een bliksemflits en met de tijd dat het vuur regende op Sodom. Het zal snel gebeuren en velen bij verrassing nemen. Degenen die gered zijn zullen worden achtergelaten (gaan het Koninkrijk binnen) en de anderen, die niet gered zijn, worden weggenomen (oordeel) (Lukas 17:22-36). De twee gebeurtenissen worden zij aan zij uitgelegd in 1 Thessalonicenzen 4:13-18 en 5:1-11. Veel mensen zien het onderscheid tussen deze twee gebeurtenissen niet, omdat ze niet recht snijden tussen het profetische programma van Israël van het Verborgenheden programma van de Kerk. Opdat er geen verwarring zou zijn bij de lezers van 2 Thessalonicenzen, voegt Paulus specifieke details toe betreffende de openbaring waarover hij spreekt.

Machtige engelen

2 Thessalonicenzen 1:8

Het eerste detail dat verwijst naar de Wederkomst is dat, met Hem, machtige engelen zullen komen. Deze machtige engelen zijn krijgers die de wereld zullen bevrijden van boze mensen waardoor ze de weg bereiden voor Jezus Christus om de troon te bestijgen. Mattheüs 16:27; 25:31 en Markus 8:38 maken het overduidelijk dat Christus zal terugkomen met een groot aantal engelen.

De meeste mensen denken dat wij terug zullen komen met Jezus Christus, zodat we met Hem zullen regeren in alle eeuwigheid. Ze zijn tot deze conclusie gekomen omdat zij de Schrift niet recht snijden en genomen hebben wat Israël toebehoort en het aan de Kerk gegeven. Ze nemen verzen zoals Zacharia 14:4-5 (en de Heer mijn God, zal komen, en al de heiligen met Hem) en 1 Thessalonicenzen 3:13 (bij de komst van onze Heere Jezus Christus met al Zijn heiligen) als bewijs.

Mattheüs 16:27; 25:31 en Markus 8:38 laten echter zien dat het Zijn engelen zijn die met Hem terug zullen komen bij Zijn Wederkomst. Deze engelen zijn machtige krijgers die worden gezonden om te strijden (Openbaring 19:11-15). Er is geen enkele passage in de Schrift die specifiek verwijst naar gelovigen die met Jezus Christus uit de hemel komen om de wereld over te nemen.

Het enige vers dat speciaal gelovigen noemt die met Christus komen is 1 Thessalonicenzen 3:13. Deze passage heeft betrekking op de Kerk, het Lichaam van Christus, niet op Israël in het Duizendjarig Rijk. Deze heiligen, die met Jezus Christus komen, komen om hun lichaam te ontvangen dat uit de doden zal worden opgewekt en dan verandert worden (verheerlijkt). Wij, die al op deze aarde zijn bij de Opname, zullen veranderd worden (1 Thessalonicenzen 4:16; 1 Korinthiërs 15:52). Dit is een tweestaps proces voor degenen die alreeds gestorven zijn en een enkele stap voor diegenen die leven ten tijde van de Opname. De meeste mensen combineren helaas de details van de Opname en de Wederkomst en veroorzaken een enorme verwarring.

Met vlammend vuur wraak doende

2 Thessalonicenzen 1:7-8

Het ander detail dat Paulus toevoegt, ter verduidelijking over welke komst van de Heer hij het heeft, is dat Hij terugkomt in vlammend vuur. De Bijbel spreekt vaak van het vuur van de Heer en het is meestal gericht op oordeel en vergelding, vaak met betrekking tot de Verdrukking. De Psalmen bijvoorbeeld doelen vrij vaak op de Verdrukking (bijvoorbeeld Ps 11, 18, 21:10). Jesaja 30:27-30 toont Gods brandende toorn en verterend vuur, net als Jesaja 66:15-16 (de Heer zal met vuur komen). Zacharia 13:9 zegt dat Hij Israël door het vuur zal laten gaan (van de Verdrukking) om ze te louteren, zoals we kunnen zien in Maleachi 3:2-3 (vuur van de goudsmit).

Mattheüs, Lukas, 1 Petrus en Openbaring (en andere Nieuw Testamentische boeken) werken allen samen met deze Oude Testamentische verzen. Mattheüs 13:37-43 zegt dat de engelen (die met Jezus Christus terug zullen komen bij de Wederkomst) zullen worden uitgezonden als maaiers, ze verzamelen het onkruid om het te verbranden, maar brengen de tarwe (gelovig

Israël) in de schuur (het Koninkrijk). 1 Petrus 3:7 noemt ook het vurige oordeel van de Verdrukking. Dit vlammend vuur van wraak wordt niet duidelijker gepresenteerd als in het boek Openbaring waar Christus wordt uitgebeeld als degene die de zegels verbreekt, terwijl de engelen de toorn van God uitgieten als gevolg van de zegels, bazuinen en schalen. Het hoogtepunt van deze uitspraak is te zien in Openbaring 19:11-15, wanneer Jezus komt met Zijn engelenlegers, geen gelovigen.

2 Thessalonicenzen les 5

Het lot van Gods vijanden

2 Thessalonicenzen 1:6-10

Omdat de Thessalonicenzen intense vervolging ondergingen, vroegen ze zich af of ze al dan niet door de zevenjarige Verdrukking gingen waarover Paulus hen, in de eerste brief die hij aan hen schreef, (1 Thessalonicenzen 5:1-11) had onderwezen. Paulus had hen zeer duidelijk verteld dat zij zouden worden Opgenomen voor het begin van de Verdrukking en dus gered zouden worden van de toorn die komt (1 Thessalonicenzen 1:10; 5:9). Toen de Thessalonicenzen zagen naar de vervolging die ze ondergingen, en toen ze ook nog een brief lazen die zogenaamd door de Apostel Paulus was geschreven waar in stond vermeld dat ze door de verdrukking gingen, gooiden ze alles wat Paulus hen had onderwezen overboord en besloten dat ze inderdaad in de Verdrukking waren. Dat is de reden waarom Paulus de tweede brief aan hen schreef, namelijk om hun angst weg te nemen betreffende het missen van de Opname en hen gerust te stellen dat God degenen zal wreken die hen genadeloos kwellen.

Gods wraak

Het is heel belangrijk om op te merken dat God de rechter, jury en beul is. Ons is nooit verteld om actie te ondernemen en wraak te nemen op degenen die ons tegenstaan. Vergelding behoort tot God, niet aan ons (Deuteronomium 32:35-41). Israël zal de Heer aanroepen om degenen te oordelen die zich tegen Zijn volk hebben gekeerd (Psalm 94:1-3). Deze roep zal gehoord worden als het gelovig overblijfsel van Israël het einde van de Verdrukking nadert en denken dat de Heer hen heeft vergeten (Openbaring 6:10; Psalm 13:1; 89:46). Ik geloof dat hun geroep gehoord en beantwoord zal worden aan het eind van Openbaring 6 waar Jezus Christus wordt getoond als komende in Zijn heerlijkheid en macht.

We moeten wraak overlaten aan God omdat alleen Hij alwetend en volledig rechtvaardig is. Hij is de Enige die het hart van de mens kent en daarom de Enige is die gekwalificeerd is om de intenties van het hart te beoordelen. Wanneer mensen elkaar beoordelen worden er fouten gemaakt. Dat is de reden waarom mensen onterecht gevangen zitten, soms jaren, voordat ontdekt wordt dat ze ten onrechte zijn veroordeeld. Als God oordeelt zijn er geen fouten en Zijn vergelding tegen zondaars zal volledig rechtvaardig en eerlijk zijn.

De beschrijving van Gods wraak is angstaanjagend. Er zijn vele passages in het Oude Testament die waarschuwen voor deze tijd van Gods toorn. Jesaja 30:27-33 spreekt over de brandende toorn van de Heer. Hij is een verterend vuur die de volken zal opschudden. Jesaja 34 spreekt van Gods verontwaardiging en gramschap. Zijn zwaard is vol van bloed in Zijn dag der wrake. Jesaja 26:20-21 zegt dat Hij de bewoners van de aarde zal straffen en dat deze dag zal zijn als geen ander (Jeremia 30:7; Daniël 12:1). Het zal een tijd van duisternis, vernietiging en toorn zijn als God het hele land verslindt door het vuur van Zijn jaloezie

(Zefanja 1:14-18). De kosmos zal geschud worden en Satan en zijn volgelingen wordt de macht ontnomen (Mattheüs 24:29; Lukas 21:25-26). Merk op dat het vallen van de sterren uit de lucht in Mattheüs gerelateerd is aan Satans ondergang (Jesaja 34:4; Openbaring 6:13).

Dit is de beproeving die Paulus in gedachten had toen hij de Thessalonicenzen in vers 6 vertelde: *"Alzo is het recht bij God verdrukking te vergelden dengenen, die u verdrukken"*. Deze tijd van Verdrukking voor de onrechtvaardigen wordt getoond in de verzen 7 en 8.

Wacht geduldig

Samenvattende Paulus zijn instructies aan hen zouden we kunnen zeggen dat hij hen vertelde om geduldig te wachten, stand te houden onder druk. Er is geen belofte dat deze beproevingen zullen verdwijnen, alleen instructies om verder te kijken dan de verdrukkingen waar ze doorheen gingen. Zij die de gelovigen kwellen vervolgen eigenlijk God. Toen Saulus op weg was naar Damascus om Christenen (Koninkrijks gelovigen) te vervolgen, kwam Jezus Christus en vroeg Saulus waarom hij Hem vervolgde. Vervolgers van Christenen vervolgen eigenlijk God. Dit is een andere reden waarom God de wreker moet zijn. Aangezien Hij alleen volkomen rechtvaardig en alwetend is en alles wat gedaan wordt tegen een Christen eigenlijk tegen God gedaan wordt is Hij dan ook de enig logische persoon die moet vergelden.

Eeuwig verderf

2 Thessalonicenzen 1:9

Degenen die Christus verwerpen zullen voor eeuwig worden verbannen uit Zijn aanwezigheid. Het woord verderf betekent vaak volkomen vernietiging, dus bestaat het niet meer. Er zijn veel mensen die deze verzen gebruiken om hun leer te bevestigen dat de ongelovigen vernietigd zullen worden, dat ze zullen ophouden te bestaan. Deze leer is echter in tegenspraak met vele andere passages die duidelijk leren dat de zielen ofwel eeuwig leven of de eeuwige dood zullen ervaren (Daniël 12:2). Als het verderf zou gaan over vernietiging zou er geen noodzaak zijn om het adjectief 'eeuwig' in te voegen omdat de betekenis van vernietiging een toestand van niet-bestaan voor eeuwig betekent.

Mensen zullen worden gestraft voor het niet accepteren van Jezus Christus als de enige Persoon die hen kan redden van de eeuwige verdoemenis. Door de afwijzing van Gods aanbod van redding, trekken ze in feite hun neus op voor Zijn aanbod en zeggen dat ze het op hun eigen manier zullen doen. Deze Christus-verwerpers zullen nu een eeuwigheid doorbrengen om te proberen de straf voor hun zonden af te betalen. Als God hen zou vernietigen, zouden ze voortijdig de mogelijkheid verliezen om hun eigen zonden af te betalen.

Volgens Johannes 3:36, zullen degenen die in Jezus Christus geloven het eeuwige leven hebben, terwijl degenen die niet geloven het leven niet zullen zien. In plaats daarvan zullen ze Gods toorn, die op hen zal blijven, ondervinden. Het woord "blijft" staat in de tegenwoordige tijd, wat aangeeft dat het nooit eindigt. Als een ongelovige zou worden vernietigd, hoe zou Gods toorn dan voortdurend over hen zijn in de toekomst?

Er zijn een aantal teksten die de voortzetting van bewustzijn tonen van de ongelovige. Het verslag betreffende de plaats van de doden toont een bestaan van de ongelovigen na de dood aan (Lukas 16:19-31). Mattheüs 25:46 zegt dat de ongelovigen heen zullen gaan naar de

eeuwige straf, terwijl de rechtvaardigen het eeuwige leven ingaan. Dit vers geeft de bestemming van de ongelovige aan en dat duurt net zo lang als de bestemming van een gelovige. Openbaring 20:10 toont de duivel waar hij in de poel van vuur en zwavel wordt geworpen om, samen met het beest en de valse profeet, dag en nacht gepijnigd te worden tot in alle eeuwigheid. Later, worden de dood en het dodenrijk in de poel van vuur geworpen (Openbaring 20:14-15). Dit toont aan dat alle ongelovige doden, samen met de duivel, voor eeuwig gepijnigd zullen worden.

Dit vuur is onblusbaar en eeuwig (Mattheüs 3:12; Lukas 3:17; Mattheüs 18:8). Dit eeuwige vuur werd bereid voor de duivel en zijn engelen (Mattheüs 25:41), maar na de val van de mens, zal het ook de eindbestemming van de ongelovigen zijn. Dit is een eeuwige straf (Mattheüs 25:46).

Het Evangelie van Genade

Hoewel het onderwijs van de Apostel Paulus troost gaf aan de Thessalonicenzen door hen te vertellen dat God degenen zal wreken die hen kwelden, was hij eveneens zeer bezorgd dat iedereen het Evangelie van de genade van God en de belofte van het eeuwige leven zou horen. Degenen die Paulus en de Thessalonicenzen vervolgden kwetsten niet alleen deze Christenen, maar belemmerden ook de verspreiding van de waarheid van het Evangelie (1 Thessalonicenzen 2:14-16).

Hoewel wij niet onder een vervolging zijn zoals Paulus en de Thessalonicenzen die ondergingen hebben wij wel de door God gegeven verantwoordelijkheid om de ongelovigen te bereiken met de boodschap van verzoening. Wij zijn de instrumenten, als ambassadeurs, die God heeft gekozen om Zijn boodschap van hoop aan de wereld te brengen. Het kennen van het lot van degenen die Jezus Christus verwerpen als hun Verlosser moet ons aanzetten tot vrijmoedigheid in het verkondigen van Jezus Christus als het enige middel voor hen om vrede met God te hebben.

2 Thessalonicenzen les 6

Het belang van Profetie

2 Thessalonicenzen 1:6-10

Als we door de eerste en tweede brief aan de Thessalonicenzen gaan vinden we veel verwijzingen naar de eindtijd gebeurtenissen. In 1 Thessalonicenzen 4 legt Paulus de toekomstige hoop van de Kerk uit, de Opname van het Lichaam van Christus, terwijl hij in hoofdstuk 5 de Opname contrasteert met de Wederkomst. Elk hoofdstuk in 1 Thessalonicenzen bevat een verwijzing naar toekomstige gebeurtenissen.

Dit gaat in 2 Thessalonicenzen verder waar Paulus de nadruk legt op toekomstige gebeurtenissen en een verkeerde leer onder hen corrigeert met betrekking tot de Verdrukking en de Wederkomst. Ze dachten ten onrechte dat ze in de Verdrukking waren, daarom schreef Paulus zijn tweede brief aan de Thessalonicenzen om hen gerust te stellen dat zij de Opname niet hadden gemist. Het was belangrijk voor hen om te weten welke toekomstige gebeurtenissen aan hen behoorden onder de Verborgenschap en welke voor Israël waren onder Profetie. Degenen die profetie, recht gesneden, begrijpen, zullen beter en meer inzicht hebben

in het aparte karakter van Paulus zijn geschriften en het belang begrijpen dat zij hebben voor de kerk van vandaag de dag.

Paul behandelde profetie als belangrijk

Veel mensen genieten van het bestuderen van profetie, ze proberen te achterhalen wat de toekomst brengt. Wanneer het boek Openbaring wordt bestudeerd lijkt dat altijd een veelheid van mensen aan te trekken, zelfs degenen die Bijbelstudie meestal saai vinden. Door de Bijbelse profetie naast de gebeurtenissen van vandaag de dag te leggen wordt het nog spannender omdat het lijkt alsof we kijken naar profetie dat voor onze ogen in vervulling gaat. Sommige van deze mensen besteden vele uren om te proberen de actualiteit in te passen in het Bijbelse verhaal.

Aan de andere kant zien anderen de profetie als een verspilling van tijd. Zij begrijpen misschien hoe profetische gebeurtenissen bij elkaar horen maar zien er geen praktische toepassing in voor hun leven. Ze kijken naar de studie van de profetie als een mentale oefening, maar niet om de relatie met het hier en nu te begrijpen. Deze toekomstige gebeurtenissen lijken voor hen te ver verwijderd van het echte leven om van enige waarde te zijn.

De Apostel Paulus dacht echter dat het erg belangrijk was voor de gelovigen om te weten wat ze kunnen verwachten in de toekomst. Wellicht is één van de eerste boeken die Paulus schreef de brief aan de Galaten. Dat boek werd geschreven om het evangelie dat hij predikte te verdedigen en tegen degenen die een ander evangelie predikten, een ander evangelie dan hij predikte (Galaten 1:6-9). Dit is fundamentele informatie voor alle gelovigen.

Volgend op het schrijven van de brief aan de Galaten schreef Paulus waarschijnlijk 1 & 2 Thessalonicenzen en 1 & 2 Korinthiërs. De brieven die zijn geschreven aan de Thessalonicenzen, en in mindere mate de brieven aan de Korinthiërs, bevatten veel informatie over het einde der tijden, zowel voor de Kerk, het Lichaam van Christus als voor de Koninkrijkskerk. Paulus behandelde deze informatie als essentieel voor de geestelijke groei van de gelovigen.

De hoop betreffende de toekomst

Stel je voor dat we helemaal niets wisten over wat er gebeurt na onze dood. Dit is één van de grote vragen in het leven. De mensen willen weten wat er na de dood gebeurt. De mensheid heeft geprobeerd om te ontdekken wat er gebeurt door het oproepen van geesten van doden om erachter te komen wat de toekomst in petto heeft. Anderen hebben bijna-dood-ervaringen gehad; ze gaan er vanuit dat deze ervaringen hen speciale kennis heeft gegeven in wat het is om naar de hemel of naar de hel te gaan. Mensen hebben miljoenen boeken gekocht die inzicht beloofden in het rijk van de doden.

De enige accurate bron, betreffende informatie over het leven na de dood, wordt gevonden in de Schrift. God is de enige persoon die deze kennis heeft omdat Hij bepaalt wat het hiernamaals zal omvatten. Mensen die beweren dat ze de dood hebben ervaren zijn ofwel leugenaars, of ze zijn misleid.

Er zijn verschillende mensen in de Bijbel die terug zijn gekomen uit het graf en geen van hen schreef een gedetailleerd verslag over hun ervaring. Jona ging naar beneden in zijn watergraf,

maar kwam terug om Ninevé te evangeliseren (Jona 2; Mattheüs 12:40). Er zijn geen aanvullende details van zijn dood. God stond Samuel toe om uit het graf te komen, door de heks van Endor, op verzoek van koning Saul (1 Samuël 28:7-19). Hij sprak woorden van oordeel over de koning, maar gaf geen details van het leven na de dood.

Mozes en Elia zijn ook terug gekomen uit de dood om met Petrus, Jakobus en Johannes te spreken op een hoge berg, in het algemeen wordt dit de Transfiguratie genoemd (Mattheüs 17:1-8). Mozes en Elia vertelden Petrus, Jakobus en Johannes niets over de heerlijkheid van de hemel.

Tot slot: de apostel Paulus werd (waarschijnlijk) gestenigd tot de dood en werd opgenomen in de derde hemel (2 Korinthiërs 12:1-6, zie ook Handelingen 14:19). Hem werd uitdrukkelijk gezegd niets te openbaren van wat hij had gezien in het Paradijs. Deze ervaring was, geloof ik, noodzakelijk, zodat Paulus in staat zou zijn om de Heer op de juiste wijze te kunnen dienen. Paulus zijn visie op zijn toekomstig huis, en zijn liefde voor Christus, stuwden hem voort om zich te verheugen in de mishandelingen die hij leed gedurende zijn hele bediening van de prediking van het Evangelie van de genade van God aan de Heidenen. In plaats van na zijn terugkomst uit het Paradijs een boek te schrijven over zijn ervaring, werd Paulus verteld om te zwijgen, en de ervaring die hij in de hemel had opgedaan voor altijd te verzegelen.

De rode draad door deze geregistreerde ervaringen is dat we weinig of niets leren over wat er met ons zal gebeuren nadat het lichaam is gescheiden van de ziel en de geest (dood). Echter, een zeer duidelijk en belangrijke stukje informatie is dat er leven is na de dood. Terwijl er ook enkele details zijn over wat er gebeurt nadat we sterven, dat aan ons is gegeven door de schrijvers van de Schrift, moeten we voorzichtig zijn om het lot van de gelovigen in deze Bedeling van Genade te scheiden van die in andere bedelingen. Onze informatie staat in de 13 brieven van Paulus die geschreven zijn aan de Kerk, het Lichaam van Christus, en nergens anders. Als we het programma van Israël nemen als aan ons geschreven zullen we de verkeerde set instructies volgen.

Na vastgesteld te hebben dat er leven is na de dood, stellen we dan natuurlijk vragen over onze bestemming, ons bestaan en onze plichten. Hoe zal het eruit zien en wat zullen we gaan doen in de eeuwigheid? Hoewel we niet veel informatie hebben waarin de details van ons toekomstig bestaan bekend wordt gemaakt, weten we dat we met Christus zullen zijn en heersen over engelen (2 Korinthiërs 5:3-8; 1 Korinthiërs 6:3). Dit geeft ons hoop op een toekomst. Het helpt ons om onze blik naar boven te richten en, buiten de zorgen van deze wereld om, op onze hoop op onze eeuwige toestand. We weten dat het leven door zal blijven gaan en er een doel zal zijn die aan de andere kant op ons wacht.

Het verkeerd begrijpen van profetie belemmert de geestelijke groei

Eén van de grote problemen met de Thessalonicenzen was dat ze Paulus zijn leer over de eindtijd eerst omarmden, maar het kort daarna verlieten omdat ze vervolging ervaarden die ze interpreterden als de zevenjarige Verdrukking. Omdat ze Gods Woord hadden verworpen en op hun ervaring vertrouwden, ontvingen ze nu een brief dat ze moesten geloven, zogenaamd geschreven door de Apostel Paulus, dat ze de Opname hadden gemist. Ze herinterpreteerden de woorden van Paulus in het licht van wat ze ondervonden. Als ze zijn leer over de eindtijd hadden vastgehouden en hetgeen ze hadden geleerd in praktijk hadden gebracht, zouden ze zijn blijven groeien in hun geloof. In plaats daarvan, verloren ze de hoop in de Opname, die uiteindelijk hun geestelijke groei belemmerd zou hebben. Inzicht in de verschillen tussen het

profetische programma van Israël en het Verborgenheden programma van de Kerk zou hen bewaard hebben voor twijfel.

Ook wij kunnen last hebben van geestelijke schade door het volgen van de verkeerde leer. Paulus waarschuwt duidelijk dat we zijn exclusieve leer moeten volgen en niet een andere leer moeten volgen (Galaten 1:6-9). Ik denk dat dit 'andere' evangelie dat hier wordt genoemd het Evangelie van het Koninkrijk is. Vers 8 zegt dat we geen ander "goed nieuws" moeten volgen, alleen datgene wat Paulus predikt. Dit is zo duidelijk als het maar kan waardoor het voor de hand ligt dat al degenen die afwijken van het evangelie van Paulus vervloekt zijn.

2 Thessalonicenzen les 7

2 Thessalonicenzen 1:10-12

Iets dat u in gedachten moet houden als u de brieven 1 en 2 Thessalonicenzen leest is dat Paulus schakelt tussen het programma voor de Kerk, het Lichaam van Christus (Verborgenheden), en het profetische programma voor Israël. De informatie voor ons programma is vervat in de 13 brieven van Paulus, Romeinen tot en met Filemon, met inbegrip van de Opname en onze hemelse hoop. Het programma voor Israël is vervat in het Oude Testament en in de niet-Paulinische brieven van het Nieuwe Testament, en bevat informatie met betrekking tot het Duizendjarig Rijk en hun aardse heerschappij. De meeste mensen mixen deze twee programma's, meestal stelen ze beloften die aan Israël zijn gegeven en passen ze die beloften toe op de Kerk, het Lichaam van Christus. Eén van de meest voorkomende geherwaardeerde zegen is die van het Duizendjarig Rijk. In plaats van te heersen over engelen in de hemel (1 Korinthiërs 6:3), zeggen ze dat wij in de wereld zullen heersen als priesters.

Het wordt enigszins verwarrend als Paulus spreekt over zowel Israël als het Lichaam van Christus. Een groot deel van deze verwarring zal worden weggenomen door het begrijpen van het onderscheid tussen de geschriften van Paulus (Romeinen tot en met Filemon) en de rest van de Schrift. Alle Schrift werd geschreven voor onze lering (Romeinen 15:4), maar Paulus zijn brieven zijn rechtstreeks aan ons gericht in deze bedeling van Genade.

Glorie

Als de Schrift het woord glorie of verheerlijkt gebruikt, wordt het vaak gebruikt met betrekking tot pracht, uitmuntendheid, majesteit, grootheid, verhevenheid of lof. Het kan betrekking hebben op hoe iets of iemand er uit ziet of hun kenmerken. Satan bracht Jezus naar een hoge berg om Hem de glorie van alle koninkrijken der aarde te laten zien (Mattheüs 4:8). Van deze onbezielde koninkrijken werd gezegd dat ze heerlijkheid hadden in de zin van dat ze groots waren. Bij de Wederkomst van Christus zullen degenen die toekijken Hem zien in grote kracht en heerlijkheid (Mattheüs 24:30). Deze heerlijkheid spreekt van grote majesteit en helderheid, zichtbaar voor de hele mensheid. Zijn heerlijkheid zal duidelijk worden bij de Opname aan degenen onder ons die worden opgenomen om met Hem te zijn (Titus 2:13). Interessant is dat de heerlijkheid van de Heer zich ook vertoonde aan de herders bij de geboorte van Jezus Christus (Lukas 2:9). Gods heerlijkheid zal het enige nodige licht zijn in het Nieuwe Jeruzalem (Openbaring 21:23).

God ontvangt ook de eer van Zijn schepping (Openbaring 4:11). Slechts één melaatse kwam terug om God de eer te geven voor zijn genezing (Lukas 17:18). Jezus ontving eer van de

Vader en vervolgens gaf Hij deze heerlijkheid aan de Discipelen (Johannes 17:22). Stefanus staarde naar de hemel en zag de heerlijkheid van God, dit laat zien dat God heerlijkheid heeft buiten de gehele schepping om (Handelingen 7:55). In tegenstelling daarmee derven wij allen de heerlijkheid van God (Romeinen 3:23).

We zullen in Hem verheerlijkt worden

Paulus reageert op de bezorgdheid van de Thessalonicenzen betreffende de beproevingen en verdrukking die ze ondergingen vanwege hun nieuwe geloof. Hij zei hen dat God het onrecht, hen aangedaan, zou wreken. Hij ging vervolgens verder met te omschrijven hoe God tijdens de zevenjarige Verdrukking wraak zal nemen op zijn vijanden.

In tegenstelling hiermee geeft Paulus hen (ons) de hoop van de Opname. Hij zegt in vers 12 dat we verheerlijkt zullen worden in Hem. Dit wordt benadrukt in 1 Korinthiërs 2:7 met betrekking tot de leer van de Verborgenheid zoals dat is geopenbaard door de Apostel Paulus. Onze verheerlijking wordt gegarandeerd volgens Romeinen 8:30. Het woord verheerlijkt wordt vermeld in de verleden tijd en wijst op een actie die in het verleden is gebeurd. In de ogen van God zijn we zó veilig aangaande onze redding dat we alreeds verheerlijkt zijn. Dit wordt volledig duidelijk in het licht van onze positie als erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus (Romeinen 8:17, Galaten 4:6-7). Wij zullen delen in wat Christus heeft.

Dit geldt voor iedereen die een lid is geworden van de Kerk, het Lichaam van Christus, door te geloven in de Persoon en het werk van Jezus Christus. Wij zullen aan Christus worden voorgesteld als heilig en onberispelijk, zonder vlek of rimpel in al onze heerlijkheid (Efeziërs 5:27). We zijn verheerlijkt omdat Christus ons heeft opgewekt voor deze hoge positie van eer (Efeziërs 2:6).

Verheerlijkt in Zijn heiligen

Het is verbazingwekkend, niet alleen zijn wij verheerlijkt in Christus, maar Christus wordt ook verheerlijkt in ons. Hier wordt niet gesproken over de heiligen die glorie geven aan God (1 Kronieken 16:28-29; 1 Korinthiërs 10:31), maar dat God glorie ontvangt vanwege de heiligen. Dit is hetzelfde als trotse ouders lof wordt gegeven omwille van hun zoon. In dit geval zal het hele plan van verlossing, ontworpen voor het begin van de wereld (Titus 1:2; 2 Timotheüs 1:9; Efeziërs 1:4), eer brengen aan God. Wij, in het Lichaam van Christus, zullen Gods grote plan van verlossing tentoonspreiden en dat zal eer aan God brengen (Efeziërs 1:6, 11-14).

Deze verzen tonen dat de hele Godheid actief is in onze redding met de Vader als brein van het heilsplan (Efeziërs 1:3-4), de Zoon maakt het voor ons mogelijk om tot de Vader te komen door Zijn vergoten bloed (1 Timotheüs 2:5-6) en de Heilige Geest, die in de gelovige woont en hem verzegelt tot de dag van onze verlossing (Efeziërs 1:13-14; 4:30; 2 Korinthiërs 1:22). Al deze dingen worden gedaan tot lof en heerlijkheid van de Vader (Efeziërs 1:14).

Het is heel belangrijk om te begrijpen dat we niets hoeven te doen (dan geloven in de Persoon en het werk van Jezus Christus) zodat God in ons wordt verheerlijkt. Al deze dingen gebeuren omdat God voor alle details heeft gezorgd. We hoeven niet te vragen, ook hoeven we niet iets speciaals te doen. Gelovigen zijn al gezegend met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus (Efeziërs 1:3). Iedereen die graag een lid van het Lichaam van Christus

wil worden kan dat doen, het Lichaam van Christus is alreeds verordend om gezegend te worden en het Lichaam van Christus zal God heerlijkheid geven als de schepping zich verwondert over Gods uiteindelijke plan van verlossing.

Dit druist in tegen wat sommigen leren over hoe God wordt verheerlijkt in ons. John Piper heeft de term christelijk hedonisme (*) bedacht om zijn gedachten te beschrijven dat: "God het meest in ons wordt verheerlijkt als wij voldaan zijn in Hem." Veel kerken hebben deze mantra opgepikt en gebruiken het als hun gids al ware het volgens de Schrift. Er lijkt helaas geen enkele Schriftuurlijke steun te zijn voor dit idee. Het lijkt erop dat hij werkelijk het idee ondersteunt dat God tevreden is als we gehoorzaam zijn. De waarheid is, we kunnen individueel niet meer of minder glorie brengen aan God, Hij zal echter verheerlijkt worden door de vorming van het Lichaam van Christus. Het lijkt erop dat John Piper niet het dispensationaal onderscheid ziet tussen het individu en de groep "het Lichaam van Christus" en dat wijst er op dat de Schrift altijd "recht gesneden" moet worden.

(*)-Hedonisme: In de filosofie is het hedonisme de leer binnen de ethiek die stelt dat genot (in algemene zin) het hoogste goed is. Het woord hedonisme is afgeleid uit het Grieks. Hèdonè betekent "genot".

God is niet afhankelijk van iemand of iets om eer aan Hem te brengen. Door zijn wezen is Hij glorieus (2 Kronieken 5:14; Psalm 19:1) en Hij (de Vader) kan eer aan anderen geven (Johannes 8:54). Het was de Vader die werd verheerlijkt in Zijn Zoon toen hij weer tot leven werd gebracht (Romeinen 6:4). Toen Jezus Christus ons aannam toen wij geloofden, was het de Vader die verheerlijkt werd (Romeinen 15:7). De Vader wordt ook verheerlijkt in de kerk (het Lichaam van Christus) en in Christus voor Zijn werk in het verlossen van de kerk (Efeziërs 1:13-14). De redding van Paulus, die door Jezus Christus kwam, gaf God de Vader de eer. Christus wordt vergeleken met de heerlijkheid van de Vader (2 Korinthiërs 4:4). Deze passages wijzen op het idee dat alle dingen uiteindelijk zijn ontworpen om de Vader te verheerlijken.

2 Thessalonicenzen les 8

Misleid en verontrust

2 Thessalonicenzen 2:1-2

Paulus was net klaar met het bemoedigen van de Thessalonicenzen door hen te vertellen niet te kijken naar alle problemen en beproevingen waar ze doorheen gingen, maar om hun ogen op te heffen naar de hemel, en zich te richten op hun toekomstige heerlijkheid. Ons richten op onze toekomstige hoop is de beste manier om onszelf boven onze dagelijkse zorgen te verheffen. Stel dat u wordt mishandeld om uw geloof in de leer van Paulus en vervolgens wordt u verteld om niet terug te slaan maar om de Heer te laten zorgen voor het nemen van wraak op de daders. Wij willen, bijna vanzelfsprekend, hen hetzelfde aandoen wat zij ons hebben aangedaan. We liggen 's nachts soms te piekeren over de dingen die mensen tegen ons hebben gezegd of ons aangedaan hebben. Paulus zegt dat dat verkeerd is. We moeten die dingen loslaten en ze in de handen van God leggen zodat Hij af kan rekenen met degenen die wandaden tegen ons hebben begaan.

Paulus stopte daar echter niet. Ons wordt verteld om ons af te wenden van deze tegenstanders, en naar boven te kijken naar onze toekomstige heerlijkheid in de hemel. Paulus kon dit gerust

zeggen omdat hij werd opgenomen in de derde hemel waar hem een blik werd gegeven in zijn toekomstige woning (2 Korinthiërs 12:2). In plaats van te kruipen door de modder en het slijk van deze wereld, moeten we onze ogen opheffen naar de plaats waar God ons alreeds ziet ... in de hemelse gewesten (Efeziërs 2:6). Deze hoop der heerlijkheid (Kolossenzen 1:27) is onze zekere verwachting dat we de eeuwigheid absoluut zullen doorbrengen met de Here Jezus Christus. Dit is de hoop waarop we onze ogen gericht moeten houden.

Wankelen en verontrust

Paulus had de Thessalonicenzen geleerd over de Opname en de Wederkomst. Ze accepteerden de woorden van Paulus als afkomstig van God (1 Thessalonicenzen 2:13). Sinds die tijd waren ze door vervolging en verdrukking gegaan door degenen die hen omringden. Als gevolg hiervan aanvaardden ze de woorden, alsof geschreven door Paulus (de valse brief), dat ze de Opname hadden gemist en nu door de Verdrukking gingen. Hun hoop om opgenomen te worden en voor eeuwig met de Heer te zijn was verbrijzeld. Dit is de reden waarom Paulus hen nog steeds kon prijzen om hun geloof en liefde, maar kon hetzelfde niet doen betreffende hun hoop (2 Thessalonicenzen 1:3; vergelijk met 1 Thessalonicenzen 1:3).

Deze gelovigen keken niet naar het Woord van God en begonnen te vertrouwen op hun ervaring. Zij interpreteerden de beproevingen waar ze doorheen gingen als een deel van de zevenjarige verdrukking en accepteerden de valse brief als de waarheid ook al was het in tegenspraak met hetgeen Paulus hen eerder had geleerd. Gelovigen wankelen tegenwoordig gemakkelijk wanneer ze hun ervaring, of kerkelijke traditie, accepteren om hen te begeleiden in hun dagelijkse wandel. Het is de Schrift waarop we ons leven betrouwbaar kunnen bouwen. Wij moeten altijd de Schrift raadplegen om te zien of hetgeen ons geleerd wordt ook werkelijk met de Schrift overeen komt. Dit is wat de mensen te Berea deden toen Paulus hen leerde, zij werden geprezen omdat ze edeler waren dan de Thessalonicenzen omdat ze de Schrift onderzochten of deze dingen zo waren (Handelingen 17:11).

De dag van.....

Om te begrijpen waar de Thessalonicenzen doorheen gingen vereist dat we sommige van de verschillende terminologieën begrijpen die gebruikt worden in de Schrift. Er zijn twee belangrijke "dagen" in beeld die dispensationeel begrepen moeten worden. Van "de dag des Heeren" en "de Dag van Christus" wordt meestal aangenomen dat het twee verschillende termen zijn voor dezelfde gebeurtenis. Voortbouwend op dit perspectief zal de ware betekenis, denk ik, komen uit wat God openbaart in Zijn Woord. Een studie in de Schrift, recht gesneden, openbaart twee afzonderlijke bijbelse programma's, één voor Israël, en de andere voor de Kerk, het Lichaam van Christus.

Dag des Heeren

Elke keer als de Dag des Heeren wordt gebruikt, met inbegrip van algemene termen zoals "die dag" (zie Zefanja 1:15), zou het profetische programma van Israël onmiddellijk te binnen moeten schieten. De Dag des Heeren kan, maar niet noodzakelijk afhankelijk van de context, betrekking hebben op de periode vanaf het begin van de Verdrukking, tot aan de toekomstige eeuwigheid. Het helpt om de Dag des Heeren in contrast te zien met "de dag van de mens", te beginnen met, naar ik denk, Adam die gezag over de aarde werd gegeven (Genesis 1:26). Sommige verbinden foutief de tijd van de Heidenen (Lukas 21:24) met de dag van de mens. De tijden van de Heidenen zijn gekoppeld aan het profetische programma van Israël, mogelijk

begonnen met de Babylonische ballingschap. Sinds die tijd is Israël onder Heidense heerschappij geweest. Onze huidige bedeling van genade wordt niet gerekend tot de tijden der Heidenen omdat God momenteel niet met Israël handelt als een verbondsnatie. Zodra dit tijdperk van Genade wordt afgesloten met de Opname van de Kerk zal God de draad met Israël weer opnemen. Helaas zullen ze de anti-Messias volgen gedurende de Verdrukking, deze zal zich in de laatste helft van de Verdrukking tegen hen keren. Heidense legers zullen hen omringen en hen drie en een half jaar belegeren totdat de Messias terugkomt om hen te redden (Lukas 21:24; Zacharia 14).

De Dag des Heeren is niet slechts één enkele dag maar verwijst naar een bepaalde tijdsduur. Op sommige plaatsen gebruikt de Schrift de Dag des Heeren voor de Verdrukking (Jesaja 13:6, 9, 13; Ezechiël 30:3; Joël 1:15; 2:1; Zefanja 1:14-15). Andere keren is het gericht op de Wederkomst (Joël 2:31; Amos 5:18). Andere passages wijzen op het Duizendjarig Rijk als een deel van "die dag" (Jesaja 2:17). Aangezien het allemaal gedeeltes zijn van de Dag des Heeren is, is het juist om naar een deel ervan te verwijzen als de Dag des Heeren. Nogmaals, bedenk dat het woord "dag" verwijst naar een tijdspanne, niet naar één enkele dag.

De Dag van Christus

Deze uitdrukking wordt uitsluitend gebruikt door de Apostel Paulus en spreekt over de tijd van de Opname en daarvoor en heeft alleen betrekking op de Kerk, het Lichaam van Christus. Dit (de Dag van Christus) verwijst, denk ik, niet alleen naar een gebeurtenis (de Opname), maar naar het begin van een tijdperk betreffende de leden van het Lichaam van Christus.

Deze Dag van Christus wordt gevonden in zowel Paulus zijn 'vroege geschriften (1 Korinthiërs 1:8; 2 Korinthiërs 1:14), als in enkele van zijn latere geschriften (Filippenzen 1:6, 10; 2:16). Dit is belangrijk omdat er sommigen zijn die proberen om de brieven van Paulus op te splitsen in twee delen, de eerdere en de latere brieven. Ze beweren dat de eerdere (vroege) brieven behoren tot het profetische programma van Israël waardoor ze de kans kregen om het aanbod van het Koninkrijk te aanvaarden tot het einde van Handelingen 28, terwijl ze zeggen dat de Verborgenschap niet eerder werd gepredikt dan na Handelingen 28. Zij veranderen de volgorde van de brieven, nemen ze uit de door God ingestelde canonieke volgorde en zetten ze in chronologische volgorde en dan delen ze de brieven in ongeveer twee delen. Ze negeren de duidelijke lering uit Lukas 13:6-9 dat God Israël een extra jaar gaf (in plaats van 40 jaar extra*) om het aanbod van het Duizendjarig Rijk te accepteren.

* Van de vertaler: Hier wordt (ongeveer) de gehele Handelingen periode mee bedoeld!

Ze negeren ook de betekenis van Paulus die zijn gezag over Petrus uitoefent in de brief aan de Galaten. Petrus ging tegen de boodschap in die Paulus predikte en begon de Heidenen te behandelen zoals zij hadden gedaan voordat Paulus de openbaring van de Verborgenschap werd gegeven. Paulus zegt, in zijn vroege en latere brieven, hem te volgen (1 Korinthiërs 4:16; Filippenzen 3:17). Volgens Romeinen 16:25 (een eerder door Paulus geschreven brief) waren hem daar alreeds openbaringen gegeven betreffende de Verborgenschap.

Paulus zijn gebruik van de uitdrukking "Dag van Christus" betreft zijn gebruik van het "Koninkrijk van Christus," een andere uitdrukking die uitsluitend wordt gebruikt door Paulus, gericht aan de Kerk, het Lichaam van Christus, in deze Bedeling van Genade (Kolossenzen 1:13; 2 Timotheüs 4:1). Het Koninkrijk van God is algemeen en heeft betrekking op één of beide, het Duizendjarig Rijk (Markus 1:15; Mattheüs 3:2; Lukas 1:33) en / of het Koninkrijk

van Christus. Dit is te zien in Efeziërs 5:5 waar beide termen worden gebruikt. In dit geval, omvat het Koninkrijk van God het Koninkrijk van Christus.

Een twistpunt

Onze volgende les zal zich richten op een twistpunt rond 2 Thessalonicensen 2:2. Sommige vertalingen spreken van de "Dag des Heeren", terwijl andere vertalingen de uitdrukking "Dag van Christus" gebruiken. Waarom zijn er twee verschillende versies en wat is het verschil?

Gods Woord recht snijden vanuit een "midden Handelingen" perspectief.

2 Thessalonicenzen les 9

Een twistpunt

2 Thessalonicenzen 2:1-2

Paulus heeft een behoorlijke hoeveelheid tijd gespendeerd in het onderwijzen van de Thessalonicenzen over de gebeurtenissen betreffende Israël in de eindtijd en de gebeurtenissen met de Kerk, het Lichaam van Christus, in de eindtijd. Israël zal wachten tot de geprofeteerde gebeurtenissen zullen plaatsvinden, met inbegrip van de Verdrukking, Wederkomst en het Duizendjarig Rijk. Wij, in de Kerk, het Lichaam van Christus, wachten slechts op één ding die moet plaatsvinden, namelijk de Opname. Paulus had hen niet alleen persoonlijk onderwezen over deze toekomstige gebeurtenis, maar hij schreef hen ook een brief, hij stuurde Timotheüs terug om hen te versterken en te vermanen en schreef uiteindelijk 2 Thessalonicenzen, dit alles om ervoor te zorgen dat ze de juiste weg bewandelden in het begrijpen van deze twee verschillende programma's.

Helaas werden de Thessalonicenzen in de verkeerde richting getrokken uit hetgeen ze ervoeren. In plaats van terug te gaan naar wat Paulus hen had onderwezen, beschouwden ze de vervolging en verdrukking die ze ondervonden als de zevenjarige Verdrukking die Israël zou ondergaan voorafgaand aan de Wederkomst. Hun ervaringen leidden hen er toe om te denken dat ze de Opname hadden gemist en nu door de Verdrukking gingen.

Verstand, Geest, Woord, Brief

De Thessalonicenzen werden gereed gemaakt om een andere leer te aanvaarden omdat ze zich hadden afgekeerd van Paulus zijn leer. Hoewel Paulus kwam prediken in de kracht van de Heilige Geest (wonderen) en zij het woord ontvingen in vele verdrukking (1 Thessalonicenzen 1:5-6) en het ontvingen als de woorden van God (1 Thessalonicenzen 2:13), begonnen ze al snel te twijfelen aan wat Paulus had gezegd toen hun beproevingen aanhielden. Zodra ze begonnen te twijfelen aan de leer van Paulus, werden ze verontrust. Het verstand dicteert welke weg we zullen nemen. In dit geval begonnen de Thessalonicenzen zich af te vragen wat Paulus hen had geleerd. Paulus waarschuwt hen om niet iets anders te accepteren dan wat hij hen had geleerd, zelfs al kwam het door geest (van een engel of een profetische uitspraak), door een andere prediker of door een brief.

Dit is dezelfde waarschuwing die Paulus aan de Galaten heeft gegeven. De brief aan de Galaten was misschien wel de eerste brief die door Paulus werd geschreven met 1 en 2 Thessalonicenzen direct daarop volgend. Hij probeerde de Galaten er voor te sparen terug te

keren naar wat zij geloofd hadden voordat ze zijn Evangelie accepteerden. Het Evangelie dat Paulus predikte ging niet alleen over hoe men gered kon worden, maar omvatte de gehele leer van Paulus voorzover het tot op die tijd aan hem was geopenbaard. Deze leer omvatte nu Joden en Heidenen zonder onderscheid, en bevrijd van de Mozaïsche Wet (Galaten 2:14, 19). Paulus zijn waarschuwing aan hen was om naar niemand te luisteren dan alleen naar hetgeen hij hen had geleerd (Galaten 1:6-10). Elke leer die niet overeenkomt met wat Paulus schrijft is anathema (vervloekt). Dit is zo belangrijk dat Paulus het bijna woord voor woord herhaalt.

Nu begonnen deze Thessalonicenzen dezelfde weg te gaan als de Galaten door zich af te keren van het Woord van God zoals onderwezen door de Apostel Paulus. De oplossing wordt duidelijk gemaakt in 2 Thessalonicenzen 2:15 waar Paulus hen vermaande om standvastig te zijn door vast te houden aan de inzettingen (leringen) die Paulus hen had geleerd, door zowel zijn prediking (woord) als door de brief die hij eerder aan hen schreef (1 Thessalonicenzen).

Tekstuele controverse

We hebben de verschillen tussen de Dag des Heeren en de Dag van Christus in de voorgaande lessen bestudeerd. Het zijn twee verschillende tijdperken (of reeksen van gebeurtenissen), één voor de Kerk, het Lichaam van Christus en de andere voor Israël. Het is interessant dat sommige vertalingen, in 2 Thessalonicenzen 2:2, (zoals de Statenvertaling) spreken van de Dag van Christus, terwijl andere vertalingen (zoals de NBG) spreken over de Dag des Heeren. Het is duidelijk dat, omdat dit twee verschillende gebeurtenissen zijn, één vertaling verkeerd moet zijn en het andere goed moet zijn. Laten we in eerste instantie kijken wat de passage zegt en hoe het is vertaald.

De dag van Christus

De Statenvertaling zegt: *“Dat gij niet haastelijk bewogen wordt van verstand, of verschrikt, noch door geest, noch door woord, noch door zendbrief, als van ons geschreven, alsof de dag van Christus aanstaande ware”*. Deze “dag” wordt dan beschreven in de verzen 3-12 en omvat de openbaring van de mens der zonde (3), die zich zal tegenstellen en zichzelf verhoogd tot God (4), gevolgd door de komst van de Heer (8). Volgens Paulus zijn eerder onderwijs hebben al deze dingen niets te maken met de Kerk, het Lichaam van Christus, en heeft het alles te maken met Israël. Met andere woorden, Paulus beschrijft de Dag des Heeren en niet de dag van Christus.

Dus is de verklaring voor het gebruik van de uitdrukking Dag van Christus, in vers twee, dat dit de terminologie is die gebruikt is in de valse brief die geschreven was aan de Thessalonicenzen. Paulus introduceert eerst het onderwerp van de Opname in vers 1, en dan vertelt hij hen dat ze niet haastelijk bewogen moeten worden door een brief waarin staat dat de Opname reeds heeft plaats gevonden. De valse brief noemde deze tijd ten onrechte alsof ze de Dag van Christus ervaarden, de valse brief beweert dus dat Paulus zijn leer over de eindtijd gebeurtenissen onjuist was. Paulus gaat dan verder door hen te vertellen wat er zal gebeuren na de Opname, zodat ze dat kunnen vergelijken met wat zij op dat moment ervaarden, en bewijst daarmee dat de Opname nog niet kon hebben plaatsgevonden.

Opgemerkt moet worden dat de Statenvertaling zegt dat de dag van Christus aanstaande ware (is: nabij). Hetzelfde woord wordt vijf keer gebruikt in het Nieuwe Testament en betekent “nabij”. Met andere woorden, het had vertaald moeten worden dat ze dachten dat de dag van Christus toen aanwezig was (niet nabij). Deze terminologie zou meer in overeenstemming zijn

met de Dag des Heeren, maar omdat dit vers wordt gezien als geschreven in de valse brief, is het, geloof ik, nog steeds een mogelijke interpretatie.

De dag des Heeren

Andere vertalingen, de meer recent ontdekte manuscripten gebruiken die dateren van vóór hetgeen de King James vertalers gebruikten, gebruiken de uitdrukking Dag des Heeren. Het zou dan gelezen moeten worden dat Paulus het onderwerp over de Opname voor het eerst introduceert in vers 1 en hen vervolgens vertelde niet te klagen alsof ze nu in de Dag des Heeren waren, een periode waarvan ze dachten dat ze er op dat moment doorheen gingen. Het zou dan begrepen moeten worden dat het Paulus was die gebruik maakt van de uitdrukking Dag des Heren, niet een misleidende schrijver die het onterecht betiteld als de dag van Christus.

Hoe kan dit gebeuren?

Manuscripten werden meerdere malen gecontroleerd op juistheid. Elke keer dat een manuscript werd geschreven, waren er fouten en dus waren er mensen die controleerden en een kopie maakten die zoveel mogelijk vrij was van fouten. Deze correcties werden correctoren genoemd, sommige manuscripten hebben duizenden corrector notaties. In het geval van 2 Thessalonicenzen 2:2, is er een notatie in de Claromontanus manuscript dat dateert uit de 6e eeuw. Aan deze bijzondere passage zijn drie correcties aan toegeschreven, de laatste corrector verandert de Dag des Heeren in de Dag van Christus. Dit gebeurde in de 9e eeuw. Dit bijzondere manuscript is een onderdeel van de “Meerderheidstekst” (Byzantijnse, Antiochië of Syrische tekst). De “Meerderheidstekst” is opgebouwd uit vele handschriften en wordt zo genoemd omdat, als er vragen waren over een bepaald passage, alle handschriften werden vergeleken en men neemt aan dat de correcte tekst degene was die in de meerderheid van de handschriften voorkwam. Er zijn twee versies gedateerd 1982 en 1991.

De Textus Receptus (ontvangen tekst) is een compilatie van zeven late Byzantijnse tekst manuscripten. Hoewel veel manuscripten in de 4e en 5e eeuw zijn gedateerd, is de Textus Receptus gebaseerd op die van na de 11e eeuw. Het werd voor het eerst samengesteld door Erasmus in 1516 na Christus en 20 versies later, in 1633 na Christus, werd het bekend als de Textus Receptus. De King James Bijbel is voor het merendeel gebaseerd op de 1598 na Christus editie van de Textus Receptus, maar ook is gebruik gemaakt van drie andere, eerdere edities samen met de Bisschoppen Bijbel, de Geneefse Bijbel, de Rheims NT 1582 Katholieke Engelse vertaling en een paar andere bronnen.

Aangezien eerdere lezingen van dit zelfde manuscript de Dag des Heeren gebruikten en vele andere manuscripten de Dag des Heeren gebruikten, lijkt het erop dat dit de juiste vertaling zou kunnen zijn. Dit wordt ook ondersteund door de context van deze passage, *het is zinvoller om in dit vers de Dag des Heeren te lezen in plaats van de Dag van Christus. Dan komen de daarop volgende verzen ook tot hun recht!*

Het spreekt voor zich dat ik niet verwacht dat deze paar zinnen de controversen oplossen welke “dag” wordt bedoeld in dit vers. Ik laat het aan de lezer over hoe ze 2 Thessalonicenzen 2:2 willen interpreteren. Het is niet een kwestie die ware gelovigen zou moeten verdelen.

2 Thessalonicenzen les 10

De Dag des Heeren

2 Thessalonicenzen 2:3-7

Paulus heeft de Thessalonicenzen al vanaf zijn eerste bezoek over toekomstige gebeurtenissen verteld (Handelingen 17). We zien dit in zijn eerste brief die hij aan hen geschreven heeft als hij een aantal punten verduidelijkt, met name wat er zal gebeuren met de gelovigen die gestorven zijn? Zullen ze deel uitmaken van de beloofde Opname? Een paar maanden later zijn de Thessalonicenzen geschokt als gevolg van de beproevingen en de vervolging die ze ondergaan, en door de valse brief die beweerde dat ze de Opname hadden gemist en dat ze nu door de zevenjarige Verdrukking gingen. Ze waren bezorgd en geschokt, omdat hun hoop van hen was weggenomen (vergelijk 1 Thessalonicenzen 1:3 met 2 Thessalonicenzen 1:3). Paulus had het verschil benadrukt tussen de Opname en de Wederkomst, zodat zij het verschil konden begrijpen van onze hoop in vergelijking met de hoop van Israël. Paulus blijft de Dag van Christus met de Dag des Heeren contrasteren door details aan te reiken van wat er gaat gebeuren in de Verdrukking.

Komende gebeurtenissen

De Thessalonicenzen werden voorbereid om een leugen te geloven omdat ze zich lieten leiden door hun emoties. Zij hadden hun ogen afgewend van de gezonde leer van de Apostel Paulus omdat ze dachten, op basis van hun huidige situatie, dat ze momenteel door de zevenjarige Verdrukking gingen. Ze stonden onder intense vervolging, maar dat stond niet in verband met de komende Verdrukking. Er werd, vanwege hun emotionele toestand, aan de Thessalonicenzen getrokken om een leugen te geloven, dus neemt Paulus de tijd om de toekomstige gebeurtenissen punt voor punt uit te leggen, om hun vrees, dat ze de Opname hadden gemist, weg te nemen.

Om ze gerust te stellen vertelt Paulus hen dat ze niet in de Dag des Heeren konden zijn omdat belangrijke gebeurtenissen nog niet zijn gebeurd. Er zijn twee belangrijke dingen waar Paulus zich op concentreert, namelijk de afval en de openbaring van de mens der zonde.

De afval

Het Griekse woord voor “afvallen” is apostasia. We kennen dit woord vandaag als “afvalligheid”. De enige andere keer dat het Nieuwe Testament dit woord gebruikt is in Handelingen 21:21 toen Paulus werd beschuldigd van het afvallen van (verzaken) Mozes. Wanneer een persoon afvalt, verlaten ze wat ze ooit hebben geloofd. Een verwant woord (apostrepho) wordt door Paulus gebruikt om diegenen in Azië te beschrijven die zich van zijn leer afkeerden (2 Timotheüs 1:15), degenen die zich afkeerden van de waarheid (Titus 1:14; 2 Timotheüs 4:4) en, in positieve zin, zich afkeren van goddeloosheid (Romeinen 11:26).

Deze speciale afval, in 2 Thessalonicenzen 2, heeft te maken met Israël wanneer ze zich zullen afkeren van de ware Messias om de valse Messias, ook bekend als de antichrist, te aanbidden. Het lijkt erop dat ze bereid zijn om deze antichrist te accepteren als hun Messias, omdat hij met tekenen en wonderen tot hen zal komen (Israël is altijd op zoek naar een teken

Mattheüs 12:38; 1 Korinthiërs 1:22) en hen iets geeft waarnaar ze zolang hebben verlangd, namelijk vrede (Daniël 9:27).

Een openbaring

De Joden zijn vandaag op zoek naar hun Messias, ze kwalificeren hem met een aantal zeer specifieke kenmerken. Hoewel Christenen weten dat de Messias de Zoon van God is en gelijk is aan God, zien de Joden de Messias als een mens die door God verwekt zal worden om hen te redden. Zij zijn op zoek naar iemand die komt in de gelijkenis van Koning David. Zij denken dat elke generatie een persoon heeft die aan de kwalificaties van de Messias zou kunnen voldoen. Zij zullen in staat zijn om deze Messias (Mashiach) te identificeren aan de volgende kwalificaties.

--Hij zal een grote politieke leider zijn die een nakomeling van koning David zal zijn (Jeremia 23:5).

--Hij zal de Wet van Mozes kennen, begrijpen en in acht nemen (Jesaja 11:2-5).

--Hij zal rechtvaardig en eerlijk oordelen (Jeremia 33:15).

--Hij zal een groot militair leider zijn die de vijanden van Israël zal overwinnen en ervoor zal zorgen dat Israël in veiligheid leeft (Jeremia 33:16).

--Hij zal het Joodse volk terugbrengen naar Israël en Jeruzalem herstellen (Jesaja 11:11-12; Jeremia 23:8; 30: 3; Hosea 3:4-5).

--Hij zal een wereldregering instellen die zal zetelen in Jeruzalem te (Jesaja 2:2-4; 11:10; 42:1)

--Hij zal de tempel herbouwen en de tempeldienst weer instellen (Jeremia 33:18).

De antichrist zal worden geopenbaard aan het begin van de Verdrukking met de ondertekening van het vredesverdrag. Hij zal niet eerder geopenbaard worden dan na de Opname. Hij zal Israël voor de gek houden, door vrede aan te bieden waardoor ze zich veilig voelen, en door ze te laten geloven dat Hij hun Messias is (Daniël 9:26-27). Hij zal proberen om een wereld regering te vestigen, die zetelt in Jeruzalem (Daniël 8:23-25) en een nieuwe tabernakel bouwen zodat Israel kan beginnen te offeren (Daniël 9:27). Hij is een man die letterlijk zijn ziel heeft verkocht aan de Duivel (Openbaring 13:1-2). Hij zal opstaan als een sterke, charismatische leider (Daniël 7:20). Hij zal verschijnen om een vriend en beschermer van Israël te zijn door het maken van een vredesverdrag waardoor Israël zich veilig voelt (Daniël 9:27; Ezechiël 38:8, 11, 14). Dit gevoel van veiligheid zal duren tot het midden van de Verdrukking en dan zullen degenen die in Jeruzalem zijn omringd worden door legers onder leiding van de antichrist (Lukas 19:43; 21:20). Degenen die herkennen wat er gebeurt zullen onmiddellijk vluchten voor hun leven (Lukas 21:21; Openbaring 12:14-17; Psalm 31:20; 83:1-3; Jesaja 26:20-21). God zal degenen die vluchten op wonderbaarlijke wijze beschermen en voorziet zo in hun veiligheid en benodigdheden (Psalm 27, 46, 91) (Mattheüs 6: 24-32; Jesaja 33:16). Net zoals God voedsel en water leverde aan Israël toen ze in de woestijn wandelden, en aan Elia toen hij bij de beek Krith was (1 Koningen 17), zo zal God Israël voorzien van wat ze nodig hebben als Hij de Kleine Kuddes verbergt voor Satan (Jesaja 41:17-21; 43:2, 19-21).

De Wederhouder

2 Thessalonicenzen 2:6-7

Deze Wederhouder houdt momenteel de openbaarmaking van de antichrist tegen. Omdat Paulus zegt dat deze dingen alleen zullen gebeuren na de Opname kunnen we er zeker van zijn dat de Wederhouder er reeds nu is, Satan op afstand houdt en de identiteit van de antichrist maskeert. Na de Opname, zal de Wederhouder worden verwijderd, of opzij gezet, waardoor de antichrist de macht van Satan kan gebruiken om een begin te maken met zijn poging om Gods volk te overweldigen en Zijn plannen te vernietigen. Er zijn verschillende theorieën over wie of wat de Wederhouder is, maar de enige persoon die in staat is om de macht van de Satan te weerhouden is God, in het bijzonder de Heilige Geest. Als God zover is om zijn plan voortgang te doen vinden zal Hij Satan toestaan om zijn man ten tonele te brengen om zijn boze werk te doen. Alles zal gebeuren op Gods tijd, niet op die van Satan (Galaten 4:4; Markus 1:15; 1 Timotheüs 2:6; Titus 1:3). Om de Wederhouder uit de weg te nemen betekent niet dat de Heilige Geest uit de wereld wordt verwijderd, alleen dat hij de beteugeling zal stoppen.

Profetie alreeds vervuld?

Hoewel veel mensen denken dat profetie werd vervuld toen Israël een land werd in 1948, komt dit niet overeen met wat de Schrift zegt. Als God Israël het land geeft zullen ze daar permanent en veilig wonen (Jeremia 32:37; 33:16). De Bijbel stelt duidelijk dat dit zal gebeuren nadat Gods toorn is uitgegoten en na de Wederkomst. Als God Israël in het land had gebracht in 1948 ter vervulling van de profetie, dan hoefden ze niet voor hun leven te vluchten in het midden van de Verdrukking.

2 Thessalonicenzen les 11

Verborgenschap der Wetteloosheid

2 Thessalonians 2:7-10

Paulus heeft de gebeurtenissen van het toekomstige profetische programma van Israël uitgelegd aan de Thessalonicenzen om ze te verzekeren dat ze de Opname niet hadden gemist en dat ze niet door de Verdrukking gingen. Paulus had hen al eerder verteld wat er zou gaan gebeuren bij de Opname (1 Thessalonicenzen 4:13-18), daarna contrasteerde hij dat met de gebeurtenissen die zouden volgen, met name de Verdrukking en de glorieuze Wederkomst (1 Thessalonicenzen 5:1-4). Het merendeel van het Christendom vermengt deze twee verschillende periodes tot één verwarrende massa, omdat zij de Schrift door de tradities van mensen filteren. Uitgaande van misschien 150 mensen die worden beschouwd als de "kerkvaders", kunt u echter op één hand tellen wie die pretribulationele Opname onderwezen hebben. Dit is niet echt verrassend omdat, zelfs terwijl Paulus nog in leven was, degenen die zijn leer hadden omarmd afvallig waren geworden. Aan het eind van zijn leven hadden allen die in Azië waren de leer van Paulus (2 Timotheüs 1:15) verlaten.

Daarom is het zo belangrijk om de Schrift te volgen en niet de geschriften van mensen te volgen. De meeste van deze zogenaamde kerkvaders hadden de leer van de Opname buiten beschouwing gelaten omdat ze Paulus zijn openbaring van de Verborgenschap niet onderscheidden. Het grootste deel van het Christendom accepteert de leer van deze "mannen

van God" boven de duidelijke leer van de Schrift. Satan gebruikt deze tradities van mensen om mensen weg te houden van Gods Woord.

Verborgenschap der ongerechtigheid

2 Thessalonicenzen 2:7

Toen Paulus dit schreef, werkte de verborgenheid der ongerechtigheid alreeds. Het lijkt erop dat deze verborgenheid der ongerechtigheid op dit moment, in deze Bedeling van Genade, wordt tegengehouden. Tegengehouden worden wil niet zeggen dat het wordt opgeschort. Satans activiteiten worden beperkt, maar hij is nog steeds in staat om veel van wat hij wil bereiken uit te voeren.

De mens is meer dan bereid om de verlangens van Satan uit te voeren. Dit is niet verwonderlijk want ieder mens wordt geboren met een hart dat boos, slecht en goddeloos is (Jeremia 17:1-10, Romeinen 3:10-18). De verborgenheid der ongerechtigheid wordt gepersonifieerd in iedereen die goddeloos is en de goddelozen zijn degenen die Jezus Christus als hun Verlosser hebben verworpen. De Schrift beschrijft deze mensen als valse profeten en bedrieglijke arbeiders die zich naar anderen voordoen als apostelen van Christus (2 Korinthiërs 11:13-15). Satan is degene die de ogen van de ongelovigen verblind zodat ze niet in staat zijn om het licht van het Evangelie te zien (2 Korinthiërs 4:3-4).

Verborgenschap der godzaligheid

In tegenstelling tot de verborgenheid der ongerechtigheid is er de verborgenheid der godzaligheid (1 Timotheüs 3:16). De verborgenheid der ongerechtigheid is gericht op ongelovigen en het werk van Satan in hun leven, terwijl de verborgenheid der godzaligheid gericht is op de gelovigen en het werk van Christus in hun leven. God openbaart zich, in deze Bedeling der Genade, door Zijn Lichaam, dat is de gemeente die uit gelovigen bestaat.

Paulus zegt in 1 Timotheüs 3:16 dat God geopenbaard is in het vlees. De meeste mensen proberen om Jezus Christus in te passen in deze passage, maar er zijn problemen als dat wordt gedaan. Als men zegt dat Jezus Christus werd gerechtvaardigd (rechtvaardig verklaard) in de Geest zou dat aangeven Hij rechtvaardiging nodig had. Alleen zondaars moeten worden gerechtvaardigd. Er lijkt ook een probleem te ontstaan door te zeggen dat Jezus Christus **is** gepredikt onder de Heidenen. Toen Jezus op aarde was ging Hij NIET naar de Heidenen (Mattheüs 10:5). Later geeft Jezus Zijn Discipelen de opdracht om de wereld in te gaan om het Evangelie (van het Koninkrijk) te prediken (Mattheüs 28:19-20). Echter moesten ze dat doen in een speciale volgorde door te beginnen in Jeruzalem, daarna Judea, daarna Samaria en dan naar de gehele wereld (Handelingen 1:8). De Discipelen (die moesten handelen in de plaats van Jezus) bleven echter in Jeruzalem omdat ze nimmer de taak volbrachten om de leiders van Israël te bekeren. Met andere woorden, Jezus predikte niet tot de Heidenen.

Deze passage, in 1 Timotheüs 3:16, past veel beter bij het lichaam van Christus. In de eerste plaats merken we op dat Paulus spreekt over een verborgenheid, iets dat niet was geopenbaard totdat Paulus het opschrijft. Ten tweede openbaren wij, die in het Lichaam van Christus zijn, Christus door wat we doen. Ten derde zijn wij gerechtvaardigd in de Geest toen we gered werden. Allen die in het Lichaam van Christus zijn, zijn gerechtvaardigd of rechtvaardig verklaard (2 Korinthiërs 5:21). Ten vierde kijken en observeren engelen ons (1 Korinthiërs 4:9). Volgens Efeziërs 3:10, leren de overheden en machten (de geestelijke wereld) over de

veelkleurige wijsheid van God door het observeren van de leden van de Kerk, het Lichaam van Christus.

Onze Apostel Paulus werd opgewekt om specifiek naar de Heidenen te gaan (Galaten 1:6; Efeziërs 3:8; 1 Timotheüs 2:7). We zien zeer zelden dat Jezus en zijn Discipelen zelfs maar spreken met een Heiden. Wij, in de kerk, moeten Gods boodschap van verzoening aan de hele wereld brengen (2 Korinthiërs 5:18-19), iets wat Petrus en de 11 Discipelen nooit hebben gedaan. Van de Apostel Paulus wordt echter gezegd dat hij dit Evangelie aan de hele wereld heeft gebracht (Kolossenzen 1:5-6, Romeinen 16:25-26).

Tot slot zegt 1 Timotheüs 3:16 : “is opgenomen in heerlijkheid”. Nogmaals, de meeste mensen denken hier aan Jezus Christus toen Hij opvoer naar de hemel en de Discipelen zagen dat een wolk Hem wegnam van voor hun ogen. Volgens de context verwijst dit echter naar de Kerk, het Lichaam van Christus. Als bezwaar wordt aangemerkt, dat het lijkt op een actie die in het verleden gebeurde, moet het dus spreken over Jezus en niet over een toekomstige Opname van de kerk. Houd in gedachten dat we het hebben over de verborgenheid der godzaligheid. Christus zijn dood, begrafenis en opstanding zijn allemaal uiteengezet in de profetie, zodat ze zeker niet beschouwd kunnen worden alsof ze niet zijn geopenbaard. De Schrift geeft opnieuw het antwoord, want Efeziërs zegt dat we alreeds door God gezien worden als zittende (verleden tijd) in de hemelse gewesten (Efeziërs 2:6), en Romeinen 8:29-30 zegt dat we alreeds verheerlijkt zijn. Deze passage in 1 Timotheüs 3:16 toont ons dat we zo veilig in Christus zijn dat we alreeds worden voorgesteld als zijnde opgenomen in heerlijkheid.

De Wetteloze

2 Thessalonicenzen 2:8-10

In de laatste les hebben we gewezen op de persoon van de antichrist, die zich zal voordoen als de ware Messias en ervoor zorgen zal, door vele tekenen en wonderen, dat Israël gelooft dat hij de echte Messias is (Openbaring 13:13-14). Vers 8 geeft een korte biografie van de mens der zonde, te beginnen met zijn toenemende macht tot aan zijn ondergang. Hij wordt geopenbaard aan het begin van de Verdrukking wanneer hij een verdrag met, of met betrekking tot Israël, maakt. Als Jezus Christus in macht terugkeert, om te heersen over de wereld, zal Hij de antichrist overwinnen en hem doden door de geest van Zijn mond. De antichrist wordt ons getoond met een fatale wond in Openbaring 13:3-4 en dan vervolgens weer tot leven wordt gebracht door Satan. In de wetenschap dat de Heilige Geest hem (Satan) niet meer tegenhoudt zal hij in staat zijn om grote en machtige tekenen en wonderen te doen, waardoor het lijkt alsof die opstanding echt is.

Hoewel de antichrist zijn fatale wond overleeft (uit de doden opstaat, zoals Jezus Christus dat alreeds had gedaan), komt aan het einde van de Verdrukking “Armageddon” en de antichrist (het beest) en de valse profeet worden gegrepen en geworpen in de Poel van Vuur waar ze in alle eeuwigheid zullen zijn.

2 Thessalonicenzen les 12

Een leugen geloven

2 Thessalonicenzen 2:8-12

Paulus beschrijft het karakter en de activiteiten van de antichrist zodat de Thessalonicenzen zonder twijfel zullen weten dat ze NIET de Opname hadden gemist, en dat ze niet door de Verdrukking gingen. Zoals vermeld in eerdere lessen zal de antichrist geopenbaard worden nadat de Opname heeft plaatsgevonden. De man van wetteloosheid wordt direct verbonden met de in vers drie genoemde afvalligheid. De afvalligheid gebeurt, geloof ik, aan het begin van de Verdrukking wanneer de antichrist voor het eerst wordt geopenbaard en Israël hem als hun Messias omarmt.

Volgens Daniël 9:27, zal de antichrist een verbond met Israël maken. Israël zal dan worden verleid en de leugen van Satan geloven dat de antichrist de Messias is. Dit is de ruiter van het eerste witte paard in Openbaring 6, die uitgaat om te overwinnen. Hij is een imitatie van Jezus Christus die op een wit paard komt (bij de Wederkomst) in Openbaring 19:11. De antichrist zal komen met krachtige tekenen en wonderen zodat zelfs de uitverkorenen, als dat mogelijk zou zijn, misleid zouden worden, (Mattheüs 24:24).

Een kracht der dwaling

2 Thessalonicenzen 2:11

Er zwerven een aantal ideeën rond wat deze krachtige dwaling is. Sommigen zien dit vers als bewijs dat God sommigen heeft gekozen om gered te worden en sommigen om veroemd te worden. Dit idee is populair onder "Calvinisten". Deze "traditie van mensen" gaat in tegen de Schrift. Uit 1 Timotheüs 2:4 is het duidelijk dat God wil dat alle mensen zalig worden. Als Hij hun redding blokkeert dan zou hij Zichzelf tegenwerken. Deze theologie is in het leven geroepen door een verkeerde interpretatie van de Schrift, in wezen past men het concept van "verkiezing tot zaligheid" toe in plaats het feit om een dienaar te zijn. Dit is het waarom gezegd kon worden dat Jezus Christus werd gekozen (uitverkoren) als Gods dienaar (Jesaja 42:1; Matteüs 12:17-20), zoals Israël dat ook was (Deuteronomium 7:6).

Een ander populair idee is dat God de ogen van degenen die, voorafgaand aan de Opname het evangelie afwezen, zal verblinden. Ze zeggen dat deze mensen niet de kans krijgen om het Evangelie van het Koninkrijk te geloven omdat zij het Evangelie van Genade al hebben verworpen.

Het enige probleem met dit idee is dat het geen schriftuurlijke ondersteuning heeft. De enige keer dat het een persoon niet is toegestaan om te geloven tot zaligheid is na de dood. We kunnen dit zien in Lukas 16 met de rijke man die gekweld wordt in de Hades. Hij was niet in staat om over de grote kloof te gaan die de gelovigen scheidde van de ongelovigen. *Het blijkt dat degenen die nog in leven zijn steeds de mogelijkheid hebben om te geloven indien ze dat wensen.*

Ik geloof dat de beste uitleg van wat deze sterke dwaling is in de vorm van de antichrist komt. God zal de antichrist aan Israël zenden als een krachtige dwaling, waardoor ze de kans krijgen om de God van Abraham, Isaak en Jakob te kiezen, of een man te volgen die Satan

personifieert. God kiest niet wie de antichrist zal volgen, iedereen zal zijn eigen beslissing moeten nemen. Gelovigen zullen in staat zijn om te onderscheiden dat de antichrist een valse Messias is. Degenen die weten hoe de toekomstige gebeurtenissen zullen uitpakken zullen weten dat de Messias pas na de zevenjarige Verdrukking zal komen. Degenen die de Schrift niet kennen, of geloven, zullen geen goed begrip hebben van Daniel's tijdlijn en zullen daarom misleid worden. Dat zijn degenen waarvan wordt gezegd dat ze de waarheid, die hen zou leiden tot redding, verworpen hebben (vers 10).

Jezus zag de toekomst voor zich toen Hij de Farizeeën vertelde dat Hij was gezonden door Zijn Vader en verworpen zou worden, maar een ander zal komen die zij wel zullen ontvangen (Johannes 5:43). Volgens Mattheüs 24:5 zullen er velen komen die beweren Christus te zijn. Johannes zegt dat er vele antichristen zullen zijn en daardoor zullen we weten dat het het laatste uur is (1 Johannes 2:18). Johannes zag de laatste dagen van het profetische programma van Israël dat werd gestopt bij de steniging van Stefanus. Deze gebeurtenissen hebben niets met ons te maken in deze tijd van Genade. Jesaja 10 geeft ons veel inzicht over de gebeurtenissen rond de antichrist. Velen zouden zeggen dat dit alreeds gebeurde tijdens de Assyrische ballingschap toen zij het noorden van Israël veroverden rond 740 voor Christus. Dit betrof alleen de noordelijke 10 stammen van Israël, niet de twee zuidelijke stammen in Judea met inbegrip van Jeruzalem. Maar zelfs na een snelle lezing van Jesaja 10 is het duidelijk dat God Assyrië in de toekomst zal gebruiken om degenen die in Juda zijn (niet alleen de noordelijke 10 stammen) te straffen voor het zich afkeren van Christus (verzen 11-12). Deze gebeurtenissen zijn allen toekomstig omdat Assyrië Jeruzalem nog niet in ballingschap heeft doen gaan.

Als we Jesaja 10 lezen kunnen we zien dat Israël door vele beproevingen zal gaan in deze tijd van straf (vers 3). Ondanks de verwoesting die uit de verte komt zal Gods toorn niet worden afgewend (vers 4). God zal de Assyriër gebruiken (de antichrist) als een roede tegen Israël (vers 5-6). De antichrist zal denken dat ze werken in hun eigen kracht om de naties en Israël te onderwerpen dat (vers 7-11). Hoewel de gebeurtenissen op aarde in die tijd niet meer onder controle lijken te zijn, heeft God al gepland hoe alles zal gebeuren. Wanneer God Israël heeft gestraft zal Hij zich tegen Assyrië keren en ze bestraffen voor het optrekken tegen Israël (verzen 12-18). Alleen een overblijfsel van Israël zal overblijven (vers 19-22). Deze woorden werden rechtstreeks geschreven aan het gelovig overblijfsel dat door de Verdrukking gaat. Zij zullen weten dat deze gebeurtenissen voorbij zullen gaan en dat met de boze mens der zonde afgerekend zal worden. Zij zullen geduldig wachten op de komst van hun Messias om hen te redden en ze naar het Beloofde Land te brengen (verzen 24-27).

Het oordeel begint bij het huis van God

Gods rechtvaardige toorn zal worden uitgestort op Israël en de Heidense wereld tijdens de zeven jarige Verdrukking. God zal Zijn woede en boosheid op Israël uitstorten om Israël te zuiveren van goddeloze mensen, Hij zal Zijn volk Israël reinigen (Maleachi 3:2-3). Hij zal haar dan terugbrengen in het land, met Christus als haar Koning (Ezechiël 20:33-38). Dat is de reden waarom Petrus zegt, dat het oordeel begint bij het huis van God (1 Petrus 4:17). Dit vonnis, waarover Petrus spreekt, wordt bijna altijd verkeerd begrepen omdat die passage niet dispensationeel wordt beschouwd als behorend tot Israël onder haar profetische programma.

De meesten zien, helaas, alsof dit aan ons in de Kerk, het Lichaam van Christus, is geschreven en gaan door om te bewijzen dat wij door de beproevingen zullen gaan door 1 Petrus 4:12 te citeren. Deze beproevingen, volgens Petrus, zou dan iets zijn dat we verwachten en een

normaal onderdeel zijn van de Christelijke ervaring. Anderen definiëren het Huis van God als Amerika, een plaatselijke kerk of zelfs de tempel in Jeruzalem. Maar de Bijbel heeft al bepaald naar welk huis Petrus verwees in Handelingen 2:36, Petrus noemt Israël daar een huis. Petrus is niet de enige die Israël die titel geeft, want door het gehele Oude Testament wordt verwezen naar “het huis Israëls” (Exodus 40:38, Jesaja 46:3). Petrus verwijst dus naar het Israël Gods (zie Galaten 6:16).

Om nu eerlijk te zijn, ook Paulus noemt het huis Gods in 1 Timotheüs 3:15. Hij verwijst naar de Kerk, het Lichaam van Christus, hij maakt gebruik van een algemene uitdrukking die kan worden toegepast op elke gelovige in elke tijd. Van zowel Israël als van het Lichaam van Christus kan worden gezegd dat ze leden zijn van de Kerk (vergadering) van God, echter, dispensationeel gezien, zorgt Paulus ervoor dat we weten dat hij specifiek spreekt over het Lichaam van Christus. Petrus richtte zich tot Israël, zoals hij overeengekomen was om te doen tijdens de Vergadering in Jeruzalem (Galaten 2:7). Dat is de reden waarom hij zijn brief adresseert aan de verstrooide koninkrijks gelovigen. Uit Petrus zijn geschriften leren we over veel verbindingen met de Koninkrijks heiligen, hij schreef echter niet aan het Lichaam van Christus, maar aan hen die door de verdrukking zullen gaan.

2 Thessalonicenzen les 13

Onze hoop

2 Thessalonicenzen 2:13

De Apostel Paulus had zojuist de Thessalonicenzen verteld waarom ze de Opname niet gemist hadden en waarom ze op dit moment niet door de Verdrukking gingen. Hij richt nu zijn gedachten op hun toekomstige hoop. Omdat de Thessalonicenzen onder Paulus zijn Evangelie waren gered, waren ze leden van het Lichaam van Christus. Wat Paulus hen vertelt is eveneens zinvol voor ons vandaag de dag.

Uitverkoren tot zaligheid

2 Thessalonicenzen 2:12

Zoals we al eerder hebben opgemerkt hebben veel mensen een verkeerd begrip van de leerstellingen betreffende de Opname en de Wederkomst zoals dat wordt beschreven in de twee brieven aan de Thessalonicenzen. Een ander misverstand ontstaat vaak met betrekking tot de leer van de uitverkiezing. Velen gebruiken dit vers om hun geloof te ondersteunen dat God slechts een paar mensen heeft uitverkoren om in eeuwigheid met Hem te leven. Ze combineren dit vers met anderen ter ondersteuning van wat zij geloven. Laten we eens naar enkele van die verzen kijken.

“Romeinen 9:18: Zo ontfermt Hij Zich dan, diens Hij wil, en verhardt, dien Hij wil.

Dit vers wordt in algemeen zodanig begrepen dat God genade geeft aan hen die het heil zullen verkrijgen, terwijl de rest hun harten verhard zullen worden. De context van het vers gaat over God die het hart van Farao verhard, zodat hij Israël niet zal laten gaan. Dit vers heeft niets te maken met het heil. In feite, toont het aan dat Farao zijn eigen hart verhardde voordat God zegt het te verharden.

“Johannes 6:37: Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.

Van dit vers wordt gezegd dat God de Vader degenen gekozen heeft die gegeven worden aan de Zoon ter redding. De context van het vers gaat over gelovigen binnen Israël die nu door de Vader aan de Zoon werden gegeven. Allen die vóór de komst van Jezus Christus gelovigen waren zouden zekerlijk geloven in de Zoon. Niemand zou bij deze transactie verloren gaan.

“Johannes 15:16: Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren, en Ik heb u gesteld, dat gij zoudt heengaan en vrucht dragen,”..

Hoewel dit vers wordt gebruikt om aan te tonen God mensen verkiest om gered te worden, is het vrij duidelijk dat Jezus slechts spreekt van Hem Zijn 12 Discipelen te kiezen.

“Handelingen 13:48: Als nu de heidenen dit hoorden, verblijdden zij zich, en prezen het Woord des Heeren; en er geloofden zovelen, als er geordineerd waren tot het eeuwige leven.

Dit vers is een beetje moeilijker te begrijpen omdat het er oppervlakkig op lijkt dat God bepaalde mensen bestemt om het eeuwige leven te verkrijgen. De sleutel zit in het begrijpen wat het woord “bestemmen” (*geordineerd*) eigenlijk betekent in dit vers. Het Griekse woord “tasso” betekent in een bepaalde volgorde plaatsen, of aan te wijzen. Ik geloof dat de Heidenen, die luisterden, er over nadachten wat er werd gezegd. Ze waren letterlijk aan het proberen om deze woorden en gedachten op orde te brengen. Nadenken over de woorden van het Evangelie leidde hen ertoe om te geloven. Dit bijzondere gebruik is te vinden in 1 Korinthiërs 16:15 waar de gelovigen zichzelf ten dienste hadden gesteld voor de bediening van de heiligen. Ze plaatsten voor deze heiligen de dingen in de juiste volgorde om hen te helpen in hun bediening.

“Efeziërs 1:4: Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde;

Dit vers zegt niet dat God in de toekomst keek om mensen uit te kiezen die gered zouden worden. Het verwijst naar het Lichaam van Christus. Allen die leden van het Lichaam van Christus worden waren gekozen voor alle zegeningen die in de brief aan de Efeziërs worden vermeld. Merk op dat het vers niet zegt dat Hij ons verkoos voor de grondlegging der wereld, maar dat Hij ons koos **in Hem**. Degenen die in Hem zijn worden gekozen om al deze dingen te verkrijgen.

We gaan tenslotte nog naar 2Thessalonicenzen 2:13:

“2 Thess. 2:13:dat u God van den beginne verkoren heeft tot zaligheid, in heiligmaking des Geestes, en geloof der waarheid;

Het is belangrijk om de context van het vers te begrijpen door het lezen van de verzen, of hoofdstukken, rond het vers dat u bestudeerd. We weten dat Paulus net gereed was met het vertellen van de details, aan de Thessalonicenzen, betreffende de zevenjarige Verdrukking. Hij bewees hen dat ze niet door de Verdrukking zullen gaan. Paulus eindigt nu met te zeggen dat ze zijn verkoren tot redding. Aangezien het onderwerp over de Verdrukking ging, is de redding waarover Paulus hier spreekt de redding van het moeten mmeemaken van de verschrikkingen van de Verdrukking. Dit sluit perfect aan bij wat hij hen vertelde in 1

Thessalonicenzen 1:10, dat zij verlost zijn (verleden tijd) van de toekomstige toorn. Ze zijn niet bestemd voor toorn, maar tot verkrijging der zaligheid (1 Thessalonicenzen 5:9). Dit vers heeft absoluut niets te maken met God die kiest wie gered moet worden en anderen kiest die naar de hel worden gezonden.

Uitverkoren tot.....

Als verkiezing een bijbels concept is, maar we niet zijn gekozen om gered te worden, waar gaat verkiezing dan wel over? Merk in de eerste plaats op dat Jezus Christus werd uitverkoren of gekozen (Jesaja 42:1). Hij werd door de Vader uitverkoren om te sterven voor de zonden van de wereld en uiteindelijk te heersen over de aarde. Mattheüs 12:18-21 en 1 Petrus 2:4-6 maken het overduidelijk dat de persoon in de passage in Jesaja inderdaad Jezus Christus is. Christus werd door de Vader uitverkoren om Zijn plannen uit te voeren en Hem te dienen.

Israël werd ook door God uitverkoren om Zijn plannen uit te voeren. Jesaja 45:4 noemt Jakob Gods dienaar en Israël Zijn uitverkorene. Dit sluit aan bij Romeinen 9:13 waar staat: "Jakob heb Ik liefgehad, maar Esau heb Ik gehaat". Velen interpreteren dat dit betekent dat God over personen sprak voordat ze waren geboren terwijl dit vers in feite spreekt over de volken gevormd uit deze twee mannen en dat vele jaren nadat ze waren overleden (zie Genesis 25:23). Het volk dat afkomstig was van Jakob werd uitverkoren om God te dienen.

Jezus koos ook de Discipelen na de hele nacht in het gebed doorgebracht te hebben (Lukas 6: 12-13). De keuze kwam eigenlijk van de Vader. Deze mannen werden gekozen om Jezus Christus te dienen en Zijn bediening voort te zetten na Zijn hemelvaart.

Merk op hoe in ieder bovengenoemd geval redding niet in beeld kon zijn als het gaat om verkiezing. Jezus was zeker niet uitverkoren voor redding. Israël had slechts een klein overblijfsel van ware gelovigen, hoewel God het hele volk uitverkoren had. Alle 12 Discipelen werden uitverkoren, hoewel één van hen zeker niet gered was. Elk van de bovenstaande voorbeelden toont aan dat ze werden uitverkoren om te dienen, niet om gered te worden. Degenen die proberen om redding in deze verzen af te dwingen doen dat vaak omdat ze de Schrift bekijken volgens de leer van Calvijn. We zien opnieuw dat de tradities van mensen prevaleren boven het onderwijs uit de Schrift.

Geloven

Het laatste deel van vers 13 maakt duidelijk dat de Thessalonicenzen fysiek zouden worden gered van het gaan door de Verdrukking omdat ze de waarheid van het Evangelie, dat Paulus predikte, geloofden en daardoor verzegeld waren door de Heilige Geest (2 Korinthiërs 1:22). De reden, dat ze fysiek gered zouden worden van de komende Verdrukking, was omdat zij geestelijk waren geregenereerd en uitkeken naar de Opname. Zoals Paulus ze zojuist had verzekerd zou de Opname plaats vinden voor het begin van de Verdrukking. Het geestelijk gered zijn heeft tot gevolg dat ze fysiek gered werden van de kwellingen van de Verdrukking.

De dingen die Paulus hen leerde zijn vandaag de dag net zo relevant alsdat het meer dan 2.000 jaar geleden was. Gelovigen van vandaag de dag zijn leden van hetzelfde Lichaam van Christus als deze Thessalonicenzen. Er komt een een dag dat we deze mensen, die vervolgd werden voor het volgen van Christus, zullen ontmoeten en we zullen allen, met hen, verbaasd zijn betreffende Gods grote en volmaakte plan van verlossing.

2 Thessalonicenzen les 14

Onze roeping

2 Thessalonicenzen 2:13-15

De laatste les was een studie over het onderwerp van verkiezing (vaak synoniem met predestinatie). *Hoewel van oudsher wordt geleerd dat verkiezing over redding gaat, gaat het eigenlijk over dienen.* God kiest niet of de mensen naar de hemel of de hel gaan. Het is Zijn wens dat alle mensen gered worden (1 Timotheüs 2:4; Titus 2:11), daarom is het dwaas om te denken dat Hij bepaalde mensen zou aanwijzen om gered te worden, waardoor de rest niet positief kan reageren op een pleidooi om het Evangelie te geloven.

Een andere uitdrukking die vaak verkeerd wordt begrepen is "roeping". Deze uitdrukking wordt, net zoals die van de verkiezingen, vaak bepaald door de tradities van mensen in plaats van uit de Schrift. We moeten de Bijbel vertrouwen als onze bron van informatie, niet hoe de mens heeft bepaald wat God ons vertelt. Een belangrijke bron van misverstanden is gekomen door het lezen van boeken zoals "Jesus Calling" door Sarah Young. Ze gebruikt deze uitdrukking om aan te geven dat God een beroep op haar doet net zoals iemand aan je deur komt en aanbelt. Ze verwacht de bijbelse uitdrukking "roeping" met ons woord "bezoeken". Haar boek heeft velen op het verkeerde pad van het Christendom geleid door te zeggen dat we God kunnen ervaren door te wachten op Hem totdat Hij ons bezoekt om ons woorden van bemoediging of verlichting te geven. In plaats van God te leren kennen door Zijn Woord wordt ons verteld om God te ervaren door te luisteren naar Zijn stille, zachte stem. Het probleem is dat mensen hun eigen gedachten accepteren alsof het woorden van God zijn.

Roeping

Er zijn duizenden boeken en artikelen over hoe men de roeping van God moet onderscheiden. Velen zeggen dat het bepalen van de roeping van God vereist dat u de omstandigheden nagaat die in uw leven gebeuren om erachter te komen wat de Heilige Geest u duidelijk wil maken, raad van anderen vragen, kijken in onze diepste verlangens en inzicht verkrijgen uit de Schrift. Een flink aantal van deze mensen zegt dat je moet leren om de tekenen te lezen. Dit zijn precies dezelfde stappen die mensen gebruiken om Gods volmaakte wil te bepalen voor hun leven. In feite zijn de meesten van mening dat het door God geroepen worden het vinden van Zijn wil is. We hoeven alleen maar te ontdekken waar God ons voor roept om te doen en we zullen in Zijn volmaakte wil zijn.

Degenen die zeggen dat ze een specifieke roeping ontvangen hebben maken deel uit van een zeer speciale groep mensen. Abraham kreeg een "oproep" om zijn vaderland te verlaten om naar een vreemd land te gaan (Genesis 12). Jona kreeg een speciale "oproep" om naar Nineve te gaan met de waarschuwing dat ze zich moesten bekeren (Jona 1). Mozes werd "geroepen" om de Israëlieten uit Egypte te leiden (Exodus 3:10). Gideon werd "geroepen" om Israël te redden uit de handen van de Midianieten (Richteren 6). David werd "geroepen" om Koning van Israël te zijn (1 Samuël 16:12). Jesaja werd "geroepen" om profeet te zijn (Jesaja 6:5-9) zo ook Jeremia in (Jeremia 1:4-7). De Discipelen werden door Jezus in de bediening "geroepen" (Johannes 15:16). Paulus werd "geroepen" om de apostel der Heidenen te zijn (1 Korinthiërs 1:1). Al deze mensen hebben één ding gemeen; God kwam rechtstreeks naar hen toe en "riep" hen voor een speciale bediening. Maar hoe zit het dan met de miljoenen mensen

die niet iets soortgelijks van God horen? Heeft iedereen een bijzondere en speciale roeping of betreft het slechts een select aantal?

Veel mensen begrijpen dat een "roep van God" iets is dat van nature mystiek is, bijvoorbeeld als een stem uit de hemel of een speciaal teken dat iemand zegt wat te doen. Dit zijn Bijbelse begrippen, zoals Paulus (Saul) de stem van God hoorde en verblind werd door een helder licht (Handelingen 9), of Gideon die vraagt om een teken betreffende het vlies te ontvangen (Richteren 6:36-40). Velen gebruiken deze gevallen als voorbeelden voor hoe ze de roep van God moeten onderscheiden. Helaas zijn deze Bijbelse voorbeelden niet voor ons ontworpen om ze na te volgen. Het zijn voorbeelden van God, die op bovennatuurlijke wijze zich uitstrekt tot mensen voor een speciale taak. Deze "roepingen" zijn zeer ongewoon en zeldzaam en mogen niet worden gebruikt als een gids over hoe God vandaag de dag werkt.

Roep tot ongelovigen

Ongelovigen zijn de focus van een speciaal type roeping. 2 Thessalonicenzen 2:14 spreekt over het geroepen worden door het evangelie. Degenen die de oproep accepteren hoeven niet door de Verdrukking te gaan. Deze oproep wordt aan allen uitgezonden en iedereen is vrij om te reageren (1 Korintiërs 1:9). Zodra op deze oproep wordt gereageerd, wordt die persoon verzegeld in het Lichaam van Christus en zal dan vallen onder de "hoge roeping" van het wandelen op een waardige manier en het getrouw dienen van God (Kolossenzen 3:15).

Oproep aan de gelovige

De gelovige is, in deze bedeling, ook het onderwerp van Gods roeping. De meesten denken dat deze oproep een speciale oproep in de bediening betreft, zoals voorganger of zendeling. Het lijkt erop dat de roeping altijd het één of andere aspect van de bediening betreft, maar nooit in een werelds beroep. De meeste mensen zouden waarschijnlijk moeten zeggen dat ze nog nooit een oproep van God hebben ervaren betreffende het feit waar Hij wilde dat ze Hem zouden dienen.

Dit restrictieve denken komt tot stand door een algemeen misverstand van wat een oproep eigenlijk is en die gevoed wordt door onjuist onderwijs. Onze beste bron van onderwijs komt rechtstreeks vanuit de Schrift, in het bijzonder uit Paulus zijn 13 brieven. Gods roeping aan een gelovige betreft dienen. We kunnen dit zien in 2 Timotheüs 1:9 dat ons laat zien dat redding voor de roeping komt. We zijn gered en toen geroepen om een heilig leven te leiden.

Dit sluit aan bij Filippenzen 3:14, waar Paulus de nadruk legt op: "*.....tot den prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus*". God had een roeping voor degenen onder ons, in het Lichaam van Christus, die van boven is. Deze roeping van boven houdt ons zicht op de hemelse gewesten, niet op deze aarde. Alle leden van het Lichaam van Christus hebben deze oproep van God om een leven te leven dat de eeuwigheid waardig is en Hem voor eeuwig te dienen. Vergelijk dit met een lage roeping, die onze blik op deze aarde gericht zou houden. Dat is niet het leven waartoe we zijn geroepen om te leven. Een hoge roeping eist dat wij Christus dienen vanuit de positie die we momenteel innemen in de geestelijke wereld, de hemelse gewesten (Efeziërs 2:6). Dit is de roeping voor ons allen die in het Lichaam van Christus zijn. We zijn niet op zoek naar een speciale, geïndividualiseerde roeping.

Het lijkt erop dat, net als gelovigen in Israël meer verantwoordelijkheid op deze aarde zal worden gegeven voor trouwe dienst, wij hetzelfde zullen realiseren in de hemelse gewesten

voor trouwe dienst, terwijl we leven op deze aarde (Lukas 19:11-26). Dat is de reden waarom Paulus het belang benadrukt van het geven van ons leven als een levende offerande (Romeinen 12:1-2), en de loopbaan lopen om de prijs te winnen (1 Korinthiërs 9:24-25).

Veel gelovigen wachten er op dat God hen roept op een ontwijfelbare manier, zodat ze precies weten wat ze moeten doen met hun leven. Ze zijn op zoek naar wat extra-bijbelse tekenen of leiding zodat ze Zijn wil kennen. Ironisch genoeg missen ze, door dat te doen, Gods roeping en Zijn wil voor hun leven. Gods roeping en Zijn wil voor de gelovigen in deze bedeling zijn beide opgenomen in de Schrift en gaan over een godvruchtig leven. Degenen die Paulus zijn 13 brieven afwijzen, als zijnde uitsluitend gegeven aan de kerk in deze bedeling, missen Gods roeping en volmaakte wil. Gods wil, voor ons vandaag, wordt niet gevonden in het Oude Testament, en niet in: de vier evangeliën, Hebreeën; Jakobus; 1, 2 Petrus; 1, 2, 3 Johannes, Judas en ook niet in Openbaring. Iedereen die Gods wil zoekt in die geschriften zullen op een dwaalspoor worden gebracht, Paulus is de enige schrijver die informatie is gegeven over hoe ons leven te leven dat het God behaagt in deze tijd van Genade.

2 Thessalonicenzen les 15

Staat vast

2 Thessalonicenzen 2:15-17

Paulus heeft de Thessalonicenzen er van verzekerd dat, hoewel ze verdrukking ervaarden, ze absoluut niet door de zevenjarige Verdrukking gingen. Ze waren geschokt door een valse brief, waarvan werd beweerd dat deze van de Apostel Paulus was gekomen en waaruit bleek dat zij de Opname hadden gemist en zich nu de Verdrukking bevonden. Paulus stelde hen gerust dat ze niet in de verdrukking konden zijn omdat de antichrist nog niet was geopenbaard (2 Thessalonicenzen 2:3-5). Hij herinnerde hen eraan dat hij hen deze dingen had verteld toen hij, een paar maanden hieraan voorafgaand, bij hen was (2 Thessalonicenzen 2:5).

Vasthouden aan de tradities

De Thessalonicenzen waren vrij jong in het geloof. Ze hadden een goede vooruitgang gemaakt in een zeer korte tijd, maar hun gebrek aan geestelijke volwassenheid deed hen twifelen aan wat ze geloofden. Ze hadden persoonlijk onderwijs gehad van Paulus en hadden zijn eerste brief (1 Thessalonicenzen) om te bestuderen. Toch werden zij getrokken om “leer” te geloven dat in tegenstelling was met wat Paulus ze aanvankelijk had geleerd. Ze werden gemakkelijk bewogen om een leugen te geloven omdat zij hun ogen afwenden van Paulus zijn onderwijs (aan hem gegeven door Jezus Christus) en, ik geloof dat ze werden beïnvloed door hun ervaring betreffende hun vervolging.

Om hun fout te corrigeren en hun de hoop, die ze verloren hadden, terug te geven benadrukt Paulus zijn vroegere leer, die hem door God werd gegeven (1 Thessalonicenzen 2:13). Het is uit Gods woord dat ze niet alleen hun geloof ontvingen, maar ook in staat waren om te groeien in hun geloof. Het is door Zijn woord, dat ze leerden om liefde en zorg voor elkaar te hebben en om die dingen in praktijk te brengen door de kracht van de Heilige Geest. Het is door hun begrip van Gods woord dat ze hoop hadden op een toekomst met Hem in de hemel, zonder angst te hebben dat ze door de Verdrukking zouden moeten gaan. Dit is het waarom het van cruciaal belang is, voor alle gelovigen, om te studeren en Gods Woord, recht gesneden (2 Tim.2:15), te begrijpen. Er zijn veel mensen die proberen om dichter bij God te

komen door enkele emotionele ervaringen op te doen, maar weigeren om Hem te leren kennen door Zijn Woord, de Bijbel. Terwijl de schepping laat zien dat er een God is, vertelt de Schrift ons specifiek wie God is en wat Hij verwacht. Degenen die beweren extra-bijbelse openbaring te hebben gehoord, zijn ofwel misleid of bedrogen.

Wat zijn dan deze tradities (inzettingen) waarvan Paulus de Thessalonicenzen vertelde om ze vast te houden? Tegenwoordig worden tradities over het algemeen gezien als gewoontes die zijn overgeleverd. Veel dingen, die worden gedaan rond Kerstmis, zijn gewoontes die van generatie op generatie zijn doorgegeven. Veel kerken houden speciale gelegenheden in stand omdat ze van oudsher op die manier zijn gedaan. Vaak roepen kerkelijke tradities een negatieve gevoelswaarde op, vooral onder de meer "conservatieve" Christenen. Het moderne gebruik van het woord traditie (inzetting) is echter een beetje anders dan hoe de Bijbel het woord gebruikt.

Het woord 'traditie' komt van het Griekse woord *paradoses* en wordt geïnterpreteerd als het Engelse woord voor traditie of een verordening. Het heeft het idee in zich van gegeven onderwijs. De Schrift maakt vaak gebruik van dit woord in negatieve zin, zoals wanneer het een verwijzing is naar de tradities van de ouden (Mattheüs 15:2-6; Galaten 1:14) of de tradities van mensen (Markus 7:8-9; Kolossenzen 2:8). De Apostel Paulus is de enige die dit woord op een positieve manier gebruikt. 1 Korinthiërs 11:2 zegt dat zij de verordeningen moesten behouden, dat is bijna dezelfde formulering die Paulus gebruikt in 2 Thessalonicenzen 3:6. Deze tradities waar hij naar verwijst zijn de leringen die hij aan hen meedeelde, de dingen die hij persoonlijk ontvangen had van Jezus Christus (Galaten 1:1; 11).

Deze zelfde vermaning, om vast te houden aan de tradities (leringen) van de Apostel Paulus, is voor ons vandaag de dag net zo belangrijk als het was voor degenen in Thessaloniki bijna 2000 jaar geleden. De sleutel om een leven te leven dat vast en goed gegrond is in het geloof vereist dat we de Schrift kennen, de Schrift tot ons nemen en de Schrift toepassen op alle aspecten van ons leven. God gebruikt Zijn Woord en de kracht van de inwonende Heilige Geest om ons een leven te laten leven dat de Heer behaagt (Kolossenzen 1:9-10). Onze hele Christelijke wandel en leven zijn volledig afhankelijk van Hem die door ons werkt als we de Schrift in ons opnemen en het toepassen op het dagelijks leven. De Schrift is krachtig, want het **is** het woord van God, en niet, zoals sommigen leren, dat het het woord van God bevat. Als slechts een deel van de Bijbel Gods woord was dan zouden we nauwkeurig moeten bepalen welk deel van God is, en welk deel van de mens is. Gelukkig hoeven we dat niet te doen, want alles is alreeds Gods Woord.

Het woord "Schrift" (letterlijk: geschriften) wordt vaak gebruikt als synoniem voor "het woord van God". Het verwijst specifiek naar Gods geschreven woord, onderscheiden van Zijn andere woorden die aan diverse profeten werden gegeven, maar niet opgeschreven. Jezus verwijst vaak naar het Oude Testament als de Schriften (Mattheüs 22:29). We weten dat de hele Schrift geïnspireerd is door God (letterlijk: God ademde. Het kan worden gezien als afkomstig uit de mond van God; 2 Timotheüs 3:16) door de profeten (2 Petrus 1:21). Merk op dat bij het vergelijken van 2 Timotheüs 3:16 met 2 Petrus 1:21 de Heilige Geest God is.

Net zoals de Apostel Paulus zijn gezag als apostel moest opeisen en zijn bediening verdedigen voor de Heidenen, bevestigde hij ook dat de woorden die hij sprak Gods woorden waren. Petrus was het eens met Paulus dat de brieven van Paulus werden beschouwd als Schrift (2 Petrus 3:16). In 1 Korinthiërs 14:36-37 waar Paulus zegt dat wat hij schrijft van God komt en degenen die profeten zijn of geestelijk zijn zullen inzien dat ze van God komen. Hij zei dit na

het geven van instructies aan de kerk in Korinthe over hoe op de juiste manier in tongen te spreken en hoe vrouwen moeten functioneren in de kerk. Dit waren instructies van God, niet van Paulus.

Hetzelfde kan gezegd worden van Romeinen 10:17 waar Paulus zei dat het geloof komt door het horen en het horen door het woord Gods. Om mensen te laten geloven moeten ze het evangelie, dat is het woord van God, horen. Hoewel Paulus hier niet direct zegt dat zijn geschriften Gods woorden zijn, maakt hij duidelijk dat ze het zijn. Het is duidelijk dat het geloof alleen kan komen door het horen van het woord van God. Het is interessant om op te merken dat Paulus ook spreekt over het woord van Christus in plaats van het Woord van God (zie Kolossenzen 3:16). Dit is een bevestiging met betrekking tot de godheid van Jezus Christus. Het zinspeelt ook op het idee dat hij deze woorden rechtstreeks heeft ontvangen van Jezus Christus zoals dat aan hem is beloofd toen Jezus Christus op de weg naar Damascus tot hem kwam (Handelingen 26:15-18) en dat wordt bevestigd in Galaten 1:1 en 11.

In Kolossenzen 1:25 stelt Paulus eens te meer dat hij het Woord van God predikt, net zoals hij dat deed bij de Thessalonicenzen (1 Thessalonicenzen 4:15). Deze passages tonen aan dat Paulus de door God aan hem gegeven woorden predikte. Het woord dat hij van God ontvangen heeft is de gezonde leer die hij heeft doorgegeven aan betrouwbare mensen die bekwaam zullen zijn om ook anderen te leren (2 Timotheüs 2:2). Hij is krachtig in het verklaren dat hij Gods Woord onderwijst en predikt omdat er anderen waren die dingen onderwezen die tegenstrijdig waren (1 Timotheüs 1:3-7). Deze mannen waren onkundig als het ging om geestelijke dingen omdat ze geen gelovigen waren en niet de inwonende Heilige Geest hadden (1 Korinthiërs 2:12-13). Gelovigen moeten, aan de andere kant, goede dienaren zijn (letterlijk diakenen) van Jezus Christus door te worden gevoed met de woorden des geloofs en de goede leer (1 Timotheüs 4:6). Merk op dat we niet op zoek moeten gaan naar een goede ervaring of op zoek naar een bepaald extatisch gevoel, maar we moeten ons onderdompelen in de Schrift. Dit is hoe we dichter naar Christus groeien. Paulus vertelt ons nooit om God te voelen of te ervaren, maar hij verteld vele malen om Hem te kennen en Zijn Woord te bestuderen (1 Korinthiërs 1:5; 2:9-13, Efeziërs 1:17-18; 3:3-4, 19; 4:13; Filippenzen 3:8-10; Kolossenzen 1:9-10, Kolossenzen 3:10, 2 Timotheüs 3:10-14). Degenen die streven naar een bijzondere ervaring met God doen dat omdat ze ofwel een tekort aan kennis hebben of niet over de inwonende Heilige Geest beschikken (Romeinen 10:2).

2 Thessalonicenzen les 16

Vertrouwing in de goede leer

2 Thessalonicenzen 2:16-17

De Thessalonicenzen keerden zich af van de waarheid van Gods woord om een leugen te geloven. Paulus heeft ze teruggebracht naar de woorden, die God hem gaf, om ze weer op het juiste spoor te krijgen. Ze moesten begrijpen dat Gods Woord nooit verandert en dat alles in overeenstemming met de Schrift moet zijn. Paulus begint met het beëindigen van zijn leer over de eindtijd gebeurtenissen en geeft hen praktische vermaningen voor het dagelijks leven als Christen.

Heer Jezus Christus Zelf

Paulus maakt duidelijk dat we een zeer nauwe relatie hebben met Jezus Christus. Hij is persoonlijk betrokken bij ons leven bij elke stap langs de weg die we gaan. Hoewel we vaak niet de nabijheid en zorg "voelen", geeft de Schrift de verzekering dat Hij niet alleen kijkt, maar ons ook actief troost in ons leven.

Deze nauwe band wordt benadrukt in de titel "het lichaam van Christus". Jezus Christus is het hoofd en wij zijn Zijn lichaam. Er is geen ander beeld dat de band, die we met Jezus Christus hebben, beter kan benadrukken. Deze band is niet een gevoel of een ervaring, maar is een feit dat wordt uitgelegd in de Schrift. Als ons hoofd, is hij voortdurend bezig met voorbede, namens ons, bij de Vader (Romeinen 8:33-36). In deze passage leren we dat er geen aanklacht tegen ons kan worden ingebracht omdat Jezus Christus voorbede voor ons doet terwijl Hij aan de rechterhand van de Vader zit. De liefde die hij toonde aan het kruis wordt zelfs tot op deze dag aan ons getoond.

De aanklager

Men spreekt vaak van Satan als de aanklager. Dit komt uit Openbaring 12:10, waar Satan de aanklager is van de broeders, een verwijzing naar Satan die voor God staat en gelovig Israël dag en nacht beschuldigt. Satan beschuldigt ook Jozua, de hogepriester, als zij vóór de Engel des Heeren staan in Zacharia 3:1. Er is geen twijfel mogelijk dat Satan voor God staat en dat hij de Joodse gelovigen beschuldigt

Job is een ander voorbeeld hoe Satan toegang heeft tot God en hoe hij omgaat met de Joodse gelovigen. Hij benaderde God en daagde Hem uit om hem (Satan) in staat te stellen om Job van zijn groot geloof in God af te brengen. Satan wilde laten zien dat Gods bescherming van Job de enige reden was waarom Job zijn geloof behield. Zoals we allemaal weten, slaagde Job met vlag en wimpel. Aangezien Job een beeld is van Israël dat door de Verdrukking gaat, kunnen we zien hoe Satan overuren maakt om het geloof van gelovig Israël te laten wankelen zodat ze zich van God af zouden keren. Dat is wat er gebeurt in Openbaring 12:10. De Kleine Kuddes van gelovigen zullen, door het bloed van het Lam, zegevieren over de aanvallen van Satan.

Niet te beschuldigen

De leden van het Lichaam van Christus hebben een heel andere relatie met Jezus Christus dan Israël had toen ze onder de Wet waren. In onze huidige bedeling handelt God niet met Joden of Heidenen, maar met individuen. Iedereen kan nu individueel tot God komen door Jezus Christus, door het geloof.

In Romeinen 8:33 staat duidelijk dat er niemand is die een aanklacht tegen een gelovige in kan brengen. Dit sluit aan bij het eerste vers van hetzelfde hoofdstuk, dat zegt dat er nu geen veroordeling is voor hen die in Christus Jezus zijn. We zijn niet verwerpelijk omdat we volmaakt zijn in Christus Jezus. Als we beschuldigd konden worden, dan kon Jezus Christus ook beschuldigd worden.

Ik denk dat dit samen gaat met verzen zoals Efeziërs 1:4 en Kolossensen 1:21-22 die laten zien dat de leden van het Lichaam van Christus onberispelijk te zijn. We kunnen niet worden beschuldigd vanwege onze positie in Christus als Zijn Lichaam. We zijn niet te beschuldigen

omdat we alreeds worden gezien als gezeten zijnde in de hemelse gewesten (in deze Bedeling van Genade). Degene die Zijn bloed voor ons heeft vergoten is voortdurend voor de troon van de Vader om voor ons te bidden. De redding van Israël (als natie onder de Bedeling van de Wet) zal in de toekomst zijn, bij de Wederkomst (Romeinen 11:26; Jeremia 31:34). Hun positie is niet zeker en Satan ZAL redenen hebben om ze te beschuldigen totdat hun de Heilige Geest wordt gegeven (Ezechiël 36: 26-27).

Hoewel Satan niet in staat is om ons te beschuldigen voor God, nemen wij die functie helaas soms over en beschuldigen wij onze geloofsgenoten. In plaats van op te bouwen, breken we af. In plaats van het "elkander" gehoorzamen betreffende vermaningen aan ons gegeven door Paulus, streven wij ernaar om alles zelf te doen. In plaats van naar de kerk te gaan om elkander op te bouwen, zien wij er naar uit hoe wij kunnen worden opgebouwd. Van nature is de oude natuur van de mens er op uit om zichzelf te voeden en het heeft een eetlust dat geen einde heeft. Als leden van elkaar moeten we elkaar accepteren (Romeinen 15:7), elkaar opbouwen (Romeinen 14:19), elkaar dienen (Galaten 5:13), elkaars lasten dragen (Galaten 6:2), goed voor elkaar zijn (Efeziërs 4:32), en overvloedig zijn in de liefde jegens elkander (1 Thessalonicenzen 3:12). Deze waarschuwingen kunnen worden samengevat door te zeggen dat de één de ander uitnemender moet achten dan zichzelf (Filippenzen 2:3).

Eeuwige voordelen

Samen met ons eeuwig leven komen eeuwige voordelen. Deze voordelen zijn voor ons omwille van Gods liefde aan ons gericht doordat de Persoon Jezus Christus Zijn bloed heeft vergoten aan het kruis. Net zoals ons eeuwig leven op het moment begint als we ons vertrouwen volledig stellen in de persoon van Jezus Christus en Zijn dood, begrafenis en opstanding (1 Korinthiërs 15:1-4), beginnen ook onze zegeningen. Vers 16 noemt twee van deze zegeningen die Paulus aan de Thessalonicenzen zegt om ze te bemoedigen, namelijk troost en goede hoop. De brief aan de Efeziërs noemt veel meer zegeningen.

Omdat de gelovigen te Thessalonica Gods Woord opzij hadden gezet, ten gunste van een vals document waardoor ze alle hoop hadden verloren en verontrust waren, hadden ze grote behoefte aan troost. Toen zij zich van Gods Woord afkeerden stonden ze open voor allerlei wind van leer (Efeziërs 4:14). Het zich afkeren van Gods Woord veroorzaakte grote schade aan hun geestelijke groei. In plaats van stevig te staan in de onveranderlijke waarheden van Gods Woord, twijfelden ze omdat ze niet zeker waren wat ze moesten geloven of wie ze konden vertrouwen. Als ze zich vast hadden gehouden aan de duidelijke leer die God hen door Paulus had gegeven hadden ze hun vervolging met veel vertrouwen kunnen doorstaan, wetende dat ze veilig waren in de Heer.

We moeten de Thessalonicenzen als ons voorbeeld gebruiken hoe belangrijk het voor ons is om te bestuderen wat God ons heeft gegeven. We hebben de Bijbel niet alleen nodig om te bestuderen, maar we moeten de Bijbel ook "recht gesneden" benaderen. Als we begrijpen dat de 13 brieven, geschreven door de Apostel Paulus, die rechtstreeks zijn geschreven aan ons in de Kerk, het Lichaam van Christus, dan kunnen we elk woord nemen en toepassen op elke situatie in ons leven, zonder ze te vergeestelijken of zinnebeeldig voor te stellen. Als we Zijn Woord lezen en bestuderen geeft de Heilige Geest ons inzicht en begrip. Gods kracht werkt in ons om ons om te vormen tot bruikbare instrumenten. Het is verbazingwekkend dat we vaten kunnen zijn van Gods grote kracht (2 Korinthiërs 4:7).

Troost en bevestiging

De resultaten voor de Thessalonicenzen die hun vertrouwen opnieuw stelden in het Woord van God waren troost en bevestiging. Vertrouwing omdat ze wisten dat ze niet door de Verdrukking zouden gaan en hoop betreffende de Opname. Bevestigd worden betekent dat ze vast en onbeweeglijk in Gods Woord zouden worden gesteld. Volgens Romeinen 16:25 werden zij bevestigd volgens het evangelie dat door Paulus werd gepredikt, namelijk de openbaring der Verborgenheid. Eenmaal vast staande in het evangelie van Paulus zullen we in staat zijn om door te gaan naar geestelijke volwassenheid.

2 Thessalonicenzen les 17

Bid voor ons

2 Thessalonicenzen 3:1

Paulus heeft bijna twee hoofdstukken besteed voor het stabiliseren en bevestigen van de Thessalonicenzen om de schade te herstellen die veroorzaakt was door een valse brief met verkeerde leer. De Thessalonicenzen hadden een opmerkelijke vooruitgang geboekt in het geestelijk rijpen, maar ze waren nog jong in het geloof en waren gemakkelijk in de war te brengen toen hen een leer werd voorgesteld die verschilde van Paulus zijn leringen. Nu komen we bij het laatste hoofdstuk in 2 Thessalonicenzen en Paulus eindigt met een aantal waarschuwingen die zijn gericht op het praktische dagelijkse leven. Dit is heel typerend voor de brieven van Paulus die eerst de leer geeft en daarna de praktische toepassingen. Als uw leer niet correct is dan zullen uw acties Gode niet welgevallig zijn.

In zijn 13 brieven, geschreven aan de Kerk, het Lichaam van Christus, bidt Paulus of noemt het gebed op zijn minst 40 keer. Gebed was een belangrijk deel van zijn leven. De meeste van Paulus zijn gebeden betroffen de geestelijke groei van de leden van de kerken waaraan hij schreef. Andere gebeden waren vol van lof en eer voor de manier waarop de Heer werkte. We zien ook dat Paulus gebed vraagt voor zichzelf en de voortgang van zijn bediening aan de Heidenen.

Gebed voor geestelijke groei

Paul was zeer bezorgd over de geestelijke groei en de rijping van de gelovigen. Het langst dat Hij in één plaats bleef was waarschijnlijk in Efeze daar hij daar ongeveer drie jaar verbleef op zijn derde zendingsreis. In andere plaatsen die hij bezocht was zijn verblijf korter dan 2-3 maanden. Dit gaf hem niet veel tijd om de Verborgenheid te leren en pastors aan te stellen om de bediening over te nemen.

Paulus zijn gebed voor de Efeziërs was dat ze een diepere kennis van God zouden krijgen en verlichting om de hoop te begrijpen die zij hebben in de rijkdom van hun glorieuze erfenis (Efeziërs 1:17-23). Hij wilde ook dat ze Gods grote liefde zouden leren kennen zodat ze zouden worden gevuld met al de volheid van God (Efeze 3:15-21). Paulus wenste dat de Filippenzen overvloedig waren in hun liefde met kennis en onderscheidingsvermogen (Filippenzen 1:9-11). Merk op dat deze liefde, die Paulus op het oog heeft, niet gaat over gevoel en emotie. Integendeel, het is gebaseerd op een diepe kennis van God. Terwijl velen op zoek zijn naar een bijzondere ervaring of een gevoel, maakt Paulus duidelijk dat een innige gemeenschap met God gebaseerd is op wat we van Hem en zijn Woord kennen. Paulus

vertelde de Filippenzen ook om al hun begeerten in gebed aan de Heer bekend te maken (Filippenzen 4:6). Paulus wenste dat de Kolossenzen vervuld werden met de kennis van Gods wil, en dat doende, te wandelen op een waardige wijze, goede vruchten dragende (Kolossenzen 1:9-11). Ze moesten bidden met een waakzame verwachting (Kolossenzen 4:2-4).

Gebed voor redding

Hoewel Paulus zijn bediening in de eerste plaats gericht was op de gelovigen om volwassen te worden in het geloof, was hij ook bezorgd voor de ongelovigen, in het bijzonder voor zijn mede-Israëlieten (Romeinen 10:1). Hoewel velen vandaag geloven dat God vooraf heeft bepaald wie zal worden gered, zegt dit vers iets anders. Waarom voor iemand bidden om gered te worden als ze geloven dat het besluit al door God is verordend vóór de schepping? Dit gebed geeft aan dat iedereen binnen Israël, als ze dat wensten, gered kon worden.

Dankgebed

Paulus dankte de Heer vaak voor getrouwe gelovigen. Hij dankte de Heer voor de kerk in Rome betreffende hun sterk geloof dat in de hele wereld werd verkondigd (Romeinen 1:8). Hij dankte de Filippenzen voor het met hem samenwerken in het evangelie (Filippenzen 1:3-6). Hij dankte de Heer voor de Kolossenzen omdat ze zich stevig vasthielden aan hun toekomstige hoop dat hun geloof in God versterkte en voor hun liefde voor de heiligen (Kolossenzen 1:3-5). Hij dankte de Heer voor de Efeziërs en de Thessalonicenzen voor hun geloof, hoop en liefde (Efeziërs 1:15-19; 1 Thessalonicenzen 1:2-3).

Paulus zijn persoonlijke verzoeken

Als Paulus persoonlijke gebedsverzoeken deed gingen ze vaak over de voortgang van zijn bediening. Hij vroeg voor hem te bidden voor vrijmoedigheid in het verkondigen van het evangelie (Efeziërs 6:19-20), verlost te worden van de ongehoorzamen (Romein 15:31; 2 Thessalonicenzen 3:2-5) of de mogelijkheid te krijgen om het evangelie te verkondigen (Kolossenzen 4:3-4). Hij vroeg eveneens om hun gebeden, en stelde hun algemene gebeden op prijs door hen te vragen om hem in gedachten te houden wanneer zij baden (1 Thessalonicenzen 5:25).

Voorbeelden van Paulus zijn gebeden

In al zijn geschriften vermeldt Paulus dat hij vaak bidt en dat het iets is dat alle Christenen moeten doen. Volgens Romeinen 1:8-10, gedenkt Paulus hen voortdurend in het gebed. De leden van de kerk in Rome waren altijd in zijn gedachten, hoewel hij ze nooit had ontmoet. Hij bad vaak voor de Kolossenzen en Efeziërs (Kolossenzen 1:3, 9; Efeziërs 1:16). Hij bad ook dag en nacht voor de Thessalonicenzen (1 Thessalonicenzen 3:10).

Instructies voor het gebed

Paulus geeft wat algemeen advies over hoe we moeten bidden. Bijvoorbeeld vertelt Paulus ons in Filippenzen 4:6 om elke begeerte voor de Heer te brengen. In Kolossenzen 4:2 krijgen ze de opdracht: *Houdt sterk aan in het gebed, en waakt in hetzelfde met dankzegging*". Dit gaat hand-in-hand met Efeziërs 6:18 en 1 Thessalonicenzen 5:17, om zonder ophouden te bidden. We moeten ook niet aarzelen om in gebed naar de Heer te gaan (Romeinen 12:12).

Hij begreep ook dat we niet altijd weten hoe we moeten bidden, maar de Heilige Geest pleit voor ons (Romeinen 8:26). Hij begreep dat het gebed Christenen op een bijzondere manier met God verbindt en dus zag hij het als een zeer belangrijk aspect in het leven van een gelovige (Romeinen 15:30).

Paulus zijn persoonlijke gebeden

De Schrift geeft slechts één gebed dat zich specifiek richt op de Apostel Paulus zelf, namelijk dat hij bidt of de Heer de "scherpe doorn in zijn vlees" van hem wil doen wijken (2 Korinthiërs 12:7). Deze "doorn" is niet aan ons bekend gemaakt, maar het was door God aan Paulus gegeven om hem nederig te houden na zijn reis naar de hemel. Paulus vroeg God driemaal om het te verwijderen en elke vraag werd geweigerd. Merk op dat God Paulus antwoordde, alleen niet op de manier waarop Paulus wilde dat God antwoord gaf.

Het "recht gesneden" gebed

Het is belangrijk om te weten hoe we moeten bidden in de bedeling van Genade. De meeste mensen gaan terug naar de Evangeliën als hun gids, meestal kiezen ze een vers zoals Mattheüs 21:22: (*... al wat gij zult begeren in het gebed, gelovende, zult gij ontvangen*). Degenen die bij dit vers leven worden door de Schrift ontgoocheld omdat ze er achter komen dat het niet "werkt". Door na te gaan hoe Paulus bad en wat hij bad, is het duidelijk dat we niet alles zullen ontvangen waarom we vragen. Dat is de reden waarom Paulus zijn gebed voor het verwijderen van de doorn niet bevestigend werd beantwoord. Waarom zouden we verwachten dat al onze gebeden worden beantwoord als zelfs het gebed van Paulus werd geweigerd? Het ging niet over Paulus zijn gebrek aan geloof, maar een verandering in Gods handelen met de mensheid.

Gods belofte aan ons is dat we vrede zullen hebben (Filippenzen 4:7). Als we bidden moeten we onze zorgen en bekommernissen bij Hem brengen en er op vertrouwen dat Hij zich in liefde bezig zal houden met onze zorgen, doende wat het beste voor ons is. *Het gebed is Gods manier om ons te veranderen, niet onze manier om God te veranderen.* Dat is het waarom de meeste gebeden van Paulus gericht waren op de geestelijke rijpheid, waardoor we kunnen weten hoe we Hem moeten dienen.

2 Thessalonicenzen les 18

De Heer is getrouw

2 Thessalonicenzen 3:1-3

Paulus zijn ervaring in Thessaloniki is niet altijd goed. Er waren veel mensen die niet wilden dat hij zijn evangelieboodschap verspreidde en deden alles wat ze konden om hem te verhinderen. Degenen die Paulus belemmerden waren onvermurwbaar in het hem beletten om vrijelijk Christus te delen. Velen van hen werden, door de religieuze leiders, vanuit Jeruzalem gestuurd. Het boek Handelingen toont ons exact de oppositie die Paulus ondervond door toedoen van degenen die jaloers waren dat Paulus zo'n groot aantal mensen had die hem volgden. Volgens Handelingen 17:5 werden de Joden jaloers en vormden een menigte die de gelovigen vervolgden. Dezelfde boze Joden volgden Paulus naar Berea en dwongen hem om te vertrekken naar Athene (Handelingen 17:13). Dit zou verklaren waarom Paulus de

Thessalonicenzen heeft gevraagd om te bidden dat het woord van de Heer zich snel zou verspreiden en dat hij zou worden verlost van boze mensen.

Geloof

Wat betekent het om trouw te zijn? Het beschrijft een persoon die vertrouwd kan worden of op vertrouwd kan worden. Een trouw persoon zal zijn woord houden ten koste van alles. Om trouw bevonden te worden vereist dat een persoon in het verleden actie heeft ondernomen om de gemaakte beloften te vervullen. De trouwe dienaar (Mattheüs 24:45-47; 25:21-23; Lukas 19:17) heeft zich bewezen door zijn daden, dat is waarom hij getrouw wordt genoemd. Abraham bewees dat hij trouw was door het doen van de werken die God aan Hem had opgedragen (Galaten 3:9). Paulus werd door de Heer getrouw bevonden omdat hij de taak, om het evangelie aan de Heidenen te verkondigen, uitvoerde (1 Timotheüs 1:12).

Paulus verkondigt dat de Heere getrouw is (o.a. 1 Korinthiërs 1:9). Paulus vraagt om gebed van de Thessalonicenzen opdat hij vrij zou zijn om het woord van de Heer te verkondigen en verlost zou worden van goddeloze mensen. Merk echter op dat hij God niet beoordeelt over trouw of ontrouw met betrekking tot het feit of hij al dan niet wordt verlost van deze mannen, of dat het woord van de Heer vrijelijk kan worden gepredikt. Hij gaat verder met te zeggen dat in weerwil van de oppositie, God getrouw is om de Thessalonicenzen te bevestigen en hen te weerhouden van het kwaad. God beloofde nooit veiligheid, maar dat Hij hen zou geven wat ze nodig hadden om te groeien in hun geestelijk rijpingsproces. In weerwil van lijden, mishandeling, opsluiting, intimidatie en andere ontberingen, verkondigt Paulus dat de Heere getrouw is. *Merk op dat God getrouw is, niet om wat Hij doet, maar omwille van wie Hij is.* Trouw is onderdeel van Zijn karakter. Hij kan niet ontrouw zijn. Hij toont Zijn karakter door wat Hij doet. We weten dat we Hem kunnen vertrouwen, want Hij heeft bewezen dat hij trouw is aan Zijn Woord (Hebreeën 10:23).

Geloof van Christus of geloof in Christus?

Er zijn twee zinnen die erg op elkaar lijken maar totaal verschillend zijn in hun betekenis, "geloof in Christus" en "geloof van Christus". De meesten begrijpen wat het betekent om geloof te hebben in Christus. Toen we geloofden, plaatsten we ons geloof volledig in Christus. We geloofden in de Persoon van Christus als godheid en we geloofden dat onze redding afhankelijk was van Zijn dood, begrafenissen en opstanding (1 Korinthiërs 15:1-4). Galaten 3:26 zegt dat we allemaal kinderen van God zijn door het geloof in Christus Jezus. Dit is vrij eenvoudig en begrijpelijk. Degenen die gered zijn, zijn degenen die hun vertrouwen (geloof) in Christus hebben gesteld.

De andere, meer onbekende uitdrukking is "het geloof van Christus". Ik denk dat dit moeilijker is te begrijpen omdat er een gebrek aan onderwijs is betreffende deze uitdrukking. We horen deze uitdrukking niet gebruikt worden. Het helpt ons om te denken in termen van de trouw van Christus. Geloof in Christus is verbonden met het geloof van Christus. We geloven in Christus als gevolg van de trouw van Christus. Hij is het doel van ons geloof omdat Hij Zichzelf heeft bewezen trouw te zijn. Hij is trouw, want dat is Zijn aard, Hij kan niet anders.

Romeinen 3:3 laat duidelijk zien wat het geloof van God is "*Want wat is het, al zijn sommigen ongelovig geweest? Zal hun ongelovigheid het geloof van God te niet doen?*" Het zou niet zinvol zijn om "het geloof in God" hier te gebruiken, omdat de context van deze passage niet

is gericht op ons geloof in God, maar op de trouw van God. Het vers vraagt of het enig verschil zou maken in de getrouwheid van God als iemand niet gelooft. God is getrouw, ongeacht of iemand gelooft of niet gelooft.

Het is helaas niet altijd zo eenvoudig. Niet alle vertalingen zijn het met elkaar eens als een vers moet worden vertaald met "in" of "van" omdat het onderliggende Grieks het niet altijd duidelijk maakt. Vaker wel dan niet zou een letterlijke vertaling van het Grieks geven: "geloof God ", "geloof Jezus " of "geloof Christus". Er is geen aanwijzing welk voorzetsel gebruikt moet worden, het kan alleen worden bepaald uit de context. Dit probleem wordt duidelijk bij het vergelijken van de vertalingen. De King James Bijbel (en ook de Staten vertaling) gebruikt "geloof van...." acht keer bij de verwijzing naar God of naar Christus.

Opmerking van de vertaler: Op de website www.bedelingdergenade.nl staat onder "artikelen" een artikel genaamd: "Het geloof van Jezus Christus".

Hoewel de vertaling juist kan zijn, kan er slechts één bedoelde betekenis zijn. Degenen die de voorkeur hebben voor de King James Bijbel beweren vaak dat God bovennatuurlijk de vertalers vertelde welk woord toe te voegen aan het oorspronkelijke Grieks om het leesbaar te maken in het Engels. In werkelijkheid hadden ze niet meer inzicht dan een begenadigd bijbelleraar vandaag de dag. Dus, hoe kan worden bepaald wat de vertaling zou moeten zijn?

De beste manier om de juiste vertaling te bepalen is door het onderzoeken van de context van het vers, Galaten 2:16 zegt bijvoorbeeld:

"Galaten 2:16: Doch wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der wet, maar door het geloof van Jezus Christus, zo hebben wij ook in Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof van Christus, en niet uit de werken der wet; daarom dat uit de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden.

Merk op dat beide uitdrukkingen "geloof in" en "geloof van" in één zin worden gebruikt. Veel vertalingen gebruiken "geloof in" drie keer, terwijl de King James Bijbel "geloof van" twee keer gebruikt en "geloof in" één keer. (Zo ook de Statenvertaling). In de context worden we gerechtvaardigd door de getrouwheid van Christus en Zijn dood aan het kruis (Romeinen 5:9), en door ons geloof in Christus. Hoewel het theologisch niet helemaal onjuist is om in te voegen "geloof in" in plaats van "geloof van" geloof ik dat de King James Bijbel dit vers correct vertaald heeft.

Een ander voorbeeld is te vinden in Efeziërs 3:12: *In Denwelken wij hebben de vrijmoedigheid, en den toegang met vertrouwen, door het geloof aan (van) Hem.* Nogmaals, de King James Bijbel verschilt van vele andere vertalingen door "het geloof van Hem" te gebruiken in plaats van het meer gebruikelijke "geloof in Hem". Dit lijkt ook de juiste vertaling, omdat, kijkend naar de context, vers 11 spreekt van het eeuwig voornemen, dat Hij gemaakt heeft in Christus Jezus, onze Heere. Het eeuwige doel was, geloof ik, Gods plan van verlossing, dat steunt op de trouw van Jezus Christus.

De ruimte weerhoudt ons ervan te kijken naar alle verzen waarin het "geloof van...." voorkomt. Hoewel er niet altijd een definitief antwoord is, en of "in" of "van" zou kunnen worden gebruikt in een aantal verzen, sta ik achter de King James Bijbel met hun vertaalkeuzes in hun gebruik van "het geloof van ...". Het bestuderen van het geloof van Christus, of de getrouwheid van Christus, brengt een rijkdom die verloren gaat in vele

vertalingen. Het verschuift de focus van mij en wat ik heb gedaan (het stellen van mijn geloof in Christus) naar de focus op het offer van Christus dat Hij heeft gebracht voor de mensheid. Het is een subtiel, maar belangrijk verschil. Het lijkt erop dat, in het bijzonder in deze tijd, de kerken altijd gericht zijn op hoe God mensen voordeel kan bezorgen. Aanbidingsliederen zijn bijna altijd gericht op wat God voor mij gedaan heeft. Veel kerken drijven dit tot het uiterste door te beweren dat God mij wil zegenen, mij wil genezen, mij wil versterken, van me houdt, me door moeilijkheden voert, fysiek wil zegenen etc., tot vervelens toe. Mensen verruilen vaak het verwachten van Gods zegen voor het eisen van Zijn uitstorting. In dit specifieke gebied helpt de King James Bijbel (ook de Statenvertaling) de gelovige om zijn focus te verschuiven van zichzelf en zijn kleine wereld naar de God van het universum. Het moet ertoe leiden dat we ons gaan verwonderen over de breedte, lengte, diepte en hoogte van Gods liefde jegens ons (Efeziërs 3:10-21).

2 Thessalonicenzen les 19

Geduldig wachten

2 Thessalonicenzen 3:4-6

Toen de Thessalonicenzen hun hoop hadden verloren (zoals dat staat in 1 Thessalonicenzen 1:3, maar ontbreekt in 2 Thessalonicenzen 1:3), omdat ze verkeerde leer hadden aanvaard, was hun geloof en liefde ook in gevaar. Volgens Kolossenzen 1:4-5, zijn geloof en liefde nauw verbonden met hoop. Een letterlijke vertaling luidt dat Paulus hoorde van hun geloof en liefde vanwege de hoop welke voor hen gereserveerd was in de hemelen. Deze Thessalonicenzen, die hun hoop hadden verloren zouden al snel hun geloof en liefde zien afbrokkelen. Dat is de reden waarom Paulus snel optrad om hun verkeerd denken te corrigeren. Hoe langer hun toekomstige hoop van de Opname ter discussie stond, hoe groter de kans dat ze zouden falen op andere gebieden van hun geestelijk leven. Merk op dat ze niet aan het wankelen werden gebracht toen ze een leugen geloofden. De Verdrukking en de Wederkomst zullen absolute realiteit zijn voor de Koninkrijksheiligen. Ze wankelden omdat ze werden weggetrokken van de waarheid betreffende het Lichaam van Christus en onze hoop om te ontkomen aan de toorn die komen zal, de Verdrukking (1 Thessalonicenzen 1:10; 5:9). Satan lijkt altijd zijn leugens te mengen met Gods waarheid. In dit geval was alles wat ze te horen kregen bijbels, maar het was dispensationeel niet allemaal accuraat.

Dit is ook hoe Satan vandaag de dag werkt. Hij neemt de waarheden van Paulus zijn leer en mengt het met de waarheden van Petrus zijn leer om de leer van Paulus te verwateren en de gelovigen te verwarren met betrekking tot de rijke zegeningen die we in het Lichaam van Christus hebben gekregen. Toen Satan “leer” introduceerde wat exclusief bedoeld was voor Israël onder Gods profetische programma, leidde het Christenen weg van het op de juiste wijze leven voor de Heer. Passend onderwijs kan alleen worden verkregen wanneer we Paulus zijn instructies volgen in zijn 13 brieven (Romeinen-Filemon). Als we afdwalen van zijn instructies voor het Lichaam van Christus zal ons geestelijk leven worden belemmerd omdat we tijd besteden aan het doen van verkeerde dingen. Bijvoorbeeld, in plaats van te rusten in onze vergeving en het vergeven van anderen zoals Christus ons heeft (Efeziërs 4:32) vergeven zijn we bang dat we veroordeeld zullen worden als we de ander niet vergeven (Matteüs 6:14-15; 1 Johannes 1:9). In plaats van te leven in vrede door alles, in gebed, aan de Heer te geven (Filippenzen 4:6-7), zijn we bezorgd dat God niet luistert, omdat Hij niet elk gebed beantwoordt op de manier waarop wij het gebeden hebben (Mattheüs 21:22). Het is een gevaarlijk iets voor een gelovige om proberen te leven volgens de verkeerde leer.

Omringd door de liefde

2 Thessalonicenzen 3:5

Omdat de gelovigen te Thessalonica verontrust en bewogen waren (2 Thessalonicenzen 2:2), probeert Paulus hun angsten met deugdelijke leer te kalmeren door ze een niet aflatende hoop op de toekomst te geven. Terug in 2 Thessalonicenzen 1:7, erkent Paulus dat ze verdrukt werden en hij doet al het mogelijke opdat ze rusten in de kennis van de waarheid. Er is een grote troost in de juiste leer. Kennis van de Heer zal ons helpen om Zijn grote liefde voor ons te begrijpen. Paulus was overweldigd door Gods liefde en wenst dat we het net zo begrijpen als hij het heeft begrepen (Filippenzen 1:9). De kennis van God zal ons leiden om te worden gevuld met de volheid van God (Efeziërs 3:19) die ons moet leiden om Hem onbaatzuchtig te dienen (2 Korinthiërs 5:14). De kennis van Gods grote liefde zou een geweldige troost voor ons moeten zijn omdat het ons verzekert dat God alleen het beste van Hem voor ons leven wil. Wanneer zich problemen voordoen of vervolging dat op ons is gericht, zal God er, in Zijn liefde, naar Zijn goeddenken mee omgaan, zodat het **uiteindelijk** ons ten goede zal komen omdat Hij ons liefheeft (Romeinen 8:28).

Geduldig wachten

2 Thessalonicenzen 3:5

Paulus schrijft eerst over de kennis van de liefde van God en vervolgens over het geduldig wachten op Christus. De Thessalonicenzen hadden het verschil geleerd tussen de Opname en de Wederkomst toen Paulus zijn eerste brief aan hen schreef (hoofdstukken 4 en 5). In plaats van geduldig te wachten, raakten ze in paniek toen ze te horen kregen dat ze de Opname hadden gemist. Ze moesten vervolging en verdrukking verdragen en onderwijl moesten ze geduldig wachten op de komst van de Heer (Kolossenzen 1:11). Paulus beloofde dat, zodra de Heer hen had opgenomen, God de mensen die de gelovigen in Thessaloniki hadden vervolgd, zou wreken (2 Thessalonicenzen 1:4-8). Hun uiteindelijke hoop was te worden opgenomen in de wetenschap dat God persoonlijk vergelding zou doen aan hun kwelgeesten.

Ook wij moeten geduldig wachten op de komst van de Heer. Het is zo makkelijk om door de zorgen van deze wereld afgeleid te worden en verstrikt te raken in het dagelijks leven. Maar dat is niet het leven dat Paulus in gedachten had voor ons. Geduldig te wachten betekent om standvastig te zijn, om niet het einddoel uit het oog te verliezen, om onze focus hemelwaarts te houden, dit alles in weerwil van verlies, beproevingen of ontberingen. Zoals Paulus zegt in Romeinen 5:3: *dat de verdrukking lijdzaamheid* (= geduld) *werkt*; De beproevingen die we ervaren kunnen tot gevolg hebben dat onze hoop en geloof gaan wankelen zoals we dat zagen gebeuren met de Thessalonicenzen, of het kan ons versterken als we getrouw onze focus op God houden, zodat we er aan de andere kant overwinnend uitkomen.

Omdat de hoop ontbrak in het leven van de Thessalonicenzen, werkte Paulus om het zodanig te herstellen zodat ze vol vertrouwen voort konden gaan in hun geestelijke groei en stichting. Hoop komt uit het Woord van God als we geduldig verdragen (Romeinen 8:2-5). De beste bron van kracht, in tijden van nood, komt door onze geest te vullen met de aanmoedigen uit Gods Woord. Er is kracht in de Schrift omdat de Heilige Geest in elke gelovige woont en deze “gewone” woorden omzet in een krachtig, levensveranderend instrument dat kan

werken om ons tot geestelijke volwassenheid te brengen (Romeinen 15:13; 16:25; Efeziërs 6:10).

Slechte leer

2 Thessalonicenzen 3:6

Ons leven als Christen moet worden gekarakteriseerd als een leven dat verbonden is met Christus door de Heilige Geest en op hetzelfde moment losgekoppeld van de wereld. Paulus heeft de Thessalonicenzen opnieuw geïnstrueert om terug te gaan naar de leer die hen had onderwezen toen hij hen voor het eerst bezocht. In vers 6 zegt hij dat ze zich moesten onttrekken van degenen die niet wandelden volgens de inzetting (onderwijs), die zij hadden ontvangen van Paulus. Toen ze luisterden naar de leer die in tegenstelling was met hetgeen Paulus had onderwezen werden ze als schepen die aan de grond waren gelopen. Hun Christelijke wandel en leven werden tot in de kern geschud, dat vereiste dat Paulus de schade moest repareren om ze weer los te trekken.

We kunnen veel leren uit deze brieven aan de Thessalonicenzen. Eén van de meest waardevolle lessen is om te zien wat er gebeurt als een gelovige de leer van de Verborgeneid verlaat, zoals door Paulus gepredikt, en iets anders gaat volgen. Als we de brief aan de Galaten lezen zien we hoe de Galaten de leer Paulus verlieten en terug gingen naar het Jodendom en zichzelf onder de Wet van Mozes stelden (Galaten 1:6). Hoewel de Wet door God aan Israël was gegeven, en daarom volmaakt was (en is), zijn de gelovigen in deze bedeling van Genade verkeerd als ze doen wat de Galaten deden. Ze verlieten Paulus (Bedeling van Genade) en gingen Petrus volgen (Bedeling van de Wet). Beide leersystemen zijn bijbels en beide zijn goed, maar slechts één leer is juist om in deze bedeling te volgen. De meeste kerken van vandaag de dag leren een bastaard theologie, een beetje van Paulus gecombineerd met een heleboel van Petrus. Dit is absoluut schadelijk voor het Christelijk geloof en is precies de reden waarom Paulus de kerk had gewaarschuwd om uitsluitend zijn leer te volgen (Filippenzen 3:17; 1 Timotheüs 1:16). Paulus is onze bouwmeester (1 Korinthiërs 3:10) en zijn leer, die hem door de verzen en verheerlijkte Jezus Christus is gegeven, is de enige leer die we moeten volgen. Kerken die ongehoorzaam zijn aan Paulus zijn opdracht doen eigenlijk het werk van Satan door het verwarren van Gods volk en hun geestelijke groei tegen te houden. Hoewel het nodig is om in liefde samen te komen, moeten we ook voorzichtig zijn en ervoor zorgen dat we gelijkgestemd zijn in de leer. *We kunnen de leer niet overboord gooien in de naam van de liefde.* Een ware liefde onder broeders kan alleen worden getoond als we, verenigd door de juiste leer, samenkomen.

2 Thessalonicenzen les 20

Volg Paulus

2 Thessalonicenzen 3:6-15

De gelovigen te Thessalonica hadden op twee gebieden gefaald in hun Christelijke wandel, ze volgden niet de leer van de Apostel Paulus, en ze liepen in de pas met hen die zich niet goed gedroegen. Blijkbaar waren deze twee met elkaar verbonden. Niet alleen waren er mensen die zich afkeerden van Paulus zijn onderwijs, maar veel van hen moedigden anderen aan om hen te volgen op het verkeerde pad. Ze hadden een groep gecreëerd ter ondersteuning van degenen die Paulus zijn leer der Verborgeneid verwierpen. Dit doet me denken aan Mattheüs

23:15 waar Jezus de schriftgeleerden en Farizeeën waarschuwt voor het komende onheil betreffende het werven van proselieten: *”..... en als hij het geworden is, zo maakt gij hem een kind der helle, tweemaal meer dan gij zijt.* De gelovigen te Thessalonica ondervonden hinder uit twee verschillende groepen mensen. De eerste groep waren ongelovigen die probeerden hen af te houden van de waarheid van het evangelie van Paulus (1 Thessalonicenzen 1:6; 2 Thessalonicenzen 1:4). De tweede groep onruststokers waren gelovige broeders (2 Thessalonicenzen 3:6). Hoe droevig is het dat Paulus deze gelovigen moest waarschuwen voor hun medegelovigen omdat die zich afkeerden van de leer van Paulus en probeerden ook anderen, samen met hen, afkerig te maken van de leer van Paulus. Deze zelfde waarschuwing kan ook uitgaan naar het grootste deel van het Christendom van vandaag de dag. Hoeveel kerken prediken de Verborgenheid? Hoeveel mensen kennen we die ons aanmoedigen om ons terug te trekken van degenen die de leer van Paulus niet onderwijzen? Tragisch genoeg benadrukken de meeste mensen liefde en eenheid onder de mensen van het geloof in plaats van eenheid in de leer. Liefde en harmonie zijn in feite de bijproducten van het verenigd zijn in de leer. Te veel kerken richten zich op het bereiken van gemeenschap door middel van activiteiten, zoals sociale evenementen, dansen, maaltijden, enz., terwijl ze de leer niet benadrukken. Zoals gebruikelijk missen de meerderheid van de kerken de leer van Paulus.

Terug trekken

2 Thessalonicenzen 3:6

Paulus verspilt geen woorden om de Thessalonicenzen te vertellen wat ze moeten doen met betrekking tot degenen die de leer, die Paulus hen had onderwezen, niet volgden. Ze moesten zich terugtrekken of zichzelf onttrekken aan degenen die niet wandelden naar de inzettingen (leer) door de Apostel Paulus. Deze mensen werden “ongeregeld” genoemd, wat betekent dat ze als onhandelbare soldaten waren die niet in de pas liepen. In dit geval liepen ze niet in de pas met wat Paulus hen had geleerd, en keerden daarom hun rug naar wat God Paulus had geleerd. Ze waren niet alleen in opstand tegen Paulus zijn onderwijs, maar namen ook andere gelovigen met zich mee in die opstand.

Dit is het punt waar we moeten scheiden van de meeste kerken. We horen vaak een oproep van de kerken voor eenheid. We moeten worden verenigd maar moeten voorzichtig zijn wat dat verenigen inhoudt. De new-age, opstandings en oecumenische type kerken benadrukken vaak het belang van het samenkomen in eenheid. Maar definiëren de eenheid als relationeel in plaats van leerstellig. Een bijbelse eenheid is er één die is gebaseerd op de Bijbel, recht gesneden (2 Timotheüs 2:15). Dit is het type van de eenheid die door de Apostel Paulus werd benadrukt toen hij aan de Thessalonicenzen schreef en hen vertelde om de broeders te verlaten die niet leven volgens de leringen die hij hen gaf.

Onlangs liep ik tegen een voorbeeld aan van een kerk die beweerde de leer van midden-Handelingen te volgen, maar ze gebruiken de Vakantie Bijbel School materialen die leren dat de kinderen de aardse Jezus moeten volgen. In plaats van hen te leren wat God in deze bedeling van Genade verwacht, wordt hen geleerd om de leer van de Zaligsprekingen te volgen. Jezus zijn aardse bediening was gericht op Israël en het goede nieuws van het Duizendjarig Rijk. In deze bedeling hebben we een hemelse hoop en leven volgens Paulus zijn 13 brieven. Paulus waarschuwde de kerk in Rome voor degenen die de oorzaak waren van verdeeldheid, met betrekking tot de leer die ze van hem geleerd hadden, te vermijden (Romeinen 16:17). Paulus waarschuwt voor het zich vermengen met degenen die weigeren

om zijn leer te volgen omdat hij weet dat ze een negatieve invloed uitoefenen dat uiteindelijk gebrekkige geestelijke groei tot gevolg heeft.

Wat moet onze reactie zijn als we Christenen tegenkomen die niet hetzelfde geloven als wij geloven? Moeten wij ons distantiëren van iedereen die iets anders leert? Ik denk niet dat de Apostel Paulus dat in gedachten had. Het probleem lijkt te zijn dat er mensen waren die niet alleen luidruchtig waren in het afhouden van deze gelovigen van de waarheid maar ze gaven ook een slecht voorbeeld van het Christelijk leven. Dit staat duidelijk in Romeinen 16:17, waar er mensen waren die verdeeldheid veroorzaakten. Het waren onruststokers die werkten om Paulus zijn bediening te ruïneren. Als ik mezelf moet distantiëren van ieder persoon die een ander idee heeft dan ik dan zou ik met niemand meer kunnen spreken of communiceren. Paulus waarschuwt ons om voorzichtig te zijn opdat we ons niet door iemand, die een andere leer leert, anders dan wat Paulus leert, moeten laten beïnvloeden om de leer van Paulus te verlaten.

Dat betekent dat ik de gemeenschap niet hoeft te verbreken met mensen die naar de eerder genoemde kerk gaan, en we hoeven de banden niet te verbreken met iemand die gelooft dat de kerk begon in Handelingen 2 of 28. We moeten voorzichtig zijn met het accepteren van iets dat iemand anders leert. We moeten altijd rechtstreeks teruggaan naar de Schrift om al het onderwijs tegen te houden dat tegen de leer van Paulus ingaat. Door het omgaan met degenen die het niet met ons eens zijn hebben we, zolang ze niet omstreden of verdeeld zijn, de mogelijkheid hen de waarheid van de leer der Verborgenheid te tonen.

Paulus als voorbeeld

Paulus stelt zichzelf voor als een voorbeeld om na te volgen. Hij is een voorbeeld, of prototype, voor degenen die hem zullen volgen in het Lichaam van Christus (1 Timotheüs 1:16). Een voorbeeld wordt aangedragen om te volgen. Paulus was het begin, de eerste, het prototype of het voorbeeld van degenen die een deel worden van het Lichaam van Christus. Hijzelf presenteerde zichzelf ook als ons rolmodel, zodat we zouden weten hoe we ons moeten gedragen als leden van het Lichaam van Christus. Toen hij naar de Thessalonicenzen kwam vroeg hij niet om ondersteuning (1 Thessalonicenzen 2:9). Op dit punt, maakte hij nog steeds tenten om zichzelf te ondersteunen en bleef dat doen totdat hij naar Korinthe reisde (Handelingen 18:1-5).

Toen hij bij de Thessalonicenzen was heeft hij hen niet gevraagd om hem te steunen en in feite vroeg hij hen niet eens om een stuk brood. Hij toonde zichzelf als een voorbeeld tegen die gelovigen die gestopt waren met werken en bij anderen gingen bedelden voor ondersteuning terwijl zij werkeloos zaten te wachten op de komst van de Heer. Paulus vertelt de Thessalonicenzen dat er geen ruimte is voor deze luie broeders en dat hun wegen moesten scheiden. Ze zagen ze echter nog steeds als broeders in Christus die gecorrigeerd moesten worden (zie 1 Korinthiërs 5:5 voor het corrigeren van een Christelijke broeder).

Paulus zegt hen niet alleen om zijn inzettingen op te volgen, maar fungeert ook als een voorbeeld. We zien dit als hij de Filippiërs vertelt dat ze moesten doen wat ze hadden geleerd en ontvangen, en wat ze hadden gehoord en gezien, en dat ze die dingen in praktijk moesten brengen (Filippenzen 4:9). Er staat een soortgelijke opdracht in Filippenzen 3:17.

Ook wij moeten voorzichtig zijn met welke leer we volgen. Velen beweren Paulus zijn onderwijs te volgen, maar alleen in een zeer algemene zin. In hun zoektocht om de leer van

Jezus en Zijn Discipelen en de 13 brieven van Paulus met elkaar te verzoenen vinden ze het nodig om hem alleen te volgen in zijn ijver om de verlorenen te bereiken of in zijn verlangen om Christenen geestelijk te zien groeien, maar niet als hun exclusieve voorbeeld voor het Christelijke leven. Ze kijken naar hoe hij leed omwille van Jezus als hij kerk na kerk stichtte. Helaas zien de meesten niet de unieke boodschap die de Apostel Paulus werd gegeven door de opgestane en verheerlijkte Heere Jezus Christus. Ze zien hem niet als het begin van het onderscheiden Lichaam van Christus en zeker zien ze niet een nieuw werk van God dat door Paulus begint. Paulus zelf distantiëerde zich, betreffende zijn leer, van de Discipelen en nam een leidende rol buiten Petrus om (Galaten 1-2), terwijl hij een boodschap predikte die alleen aan hem was geopenbaard na zijn redding (Galaten 2:6-9, 11-14; Romeinen 16:25-26; Efeziërs 3:1-7).

2 Thessalonicenzen les 21

Vrede van God

2 Thessalonicenzen 3:16-18

De Thessalonicenzen lagen op twee fronten onder vuur voor hun geloof. Er waren ongelovigen die niet wilden dat ze in Jezus Christus geloofden, inclusief Joden die jaloers waren op degenen die de Apostel Paulus volgden (Handelingen 17:5) en wellicht familie en vrienden die niet wilden dat ze een andere God aanbadten (1 Thessalonicenzen 1:9). Er waren ook andere gelovigen die zich van Paulus zijn leer afwenden en probeerden om andere gelovigen mee te trekken (2 Thessalonicenzen 2:2, 3:6). Hun vervolging was heel intens (1 Thessalonicenzen 1:6; 2 Thessalonicenzen 1:4-7) en dat gebeurde om hen weg te trekken van de waarheid van de leer van Paulus.

Helaas begon de vervolging zijn werk te doen. Zij werden geschud toen zij een valse brief, als zijnde geschreven door Paulus, aanvaarden die hen wegtrok van de waarheid zoals oorspronkelijk door Paulus gepredikt (1 Thessalonicenzen 2:13) hetgeen resulteerde in het verliezen van hun hoop. Het zou niet lang duren voordat hun geloof en liefde spoedig zouden volgen. Verontrust zijnde in het begrijpen van de leer en vermoeid van het ervaren van vervolging, misten ze vrede. Dat is de reden waarom Paulus hen troost met woorden van vrede.

Vrede

Er zijn verschillende toepassingen voor het woord 'vrede' in de Schrift. Soms, als gaat het om vrede tussen twee partijen, zoals tussen twee mensen (Romeinen 12:18; 14:19; Galaten 5:22), tussen de mens en God (Romeinen 5:1; Kolossenzen 1:20), of zelfs tussen groepen (Efeziërs 2:14-15). In de Schrift wordt ook verwezen naar een inwendige vrede die beschikbaar is voor alle gelovigen (Romeinen 8:6; Filippenzen 4:7-9). Deze inwendige vrede, waar Paulus over spreekt is een vrede die alleen beschikbaar is voor de gelovige en die is niet afhankelijk van externe omstandigheden. Dit is vergelijkbaar met "vreugde" die alleen beschikbaar is voor de gelovige en los staat van externe invloeden. Geluk (of ongeluk) is gerelateerd aan externe gebeurtenissen, terwijl de vreugde wordt geassocieerd met onze relatie met Christus. Daarom vertelt Paulus de Thessalonicenzen (en ons) om ons altijd te verheugen in weerwil van de omstandigheden (1 Thessalonicenzen 5:16). Hun vervolging en beproevingen waren niet veranderd, maar ze moesten zich zowel de vreugde als de vrede, die voor hen beschikbaar was, toeëigenen.

Bijbelse vrede is een vrede die de gebeurtenissen, die rondom ons zijn, overstijgt. Het is een vrede die afkomstig is van onze positie in Christus. Het is een vrede die voortkomt uit de troost van Gods Woord dat levend wordt gemaakt door de Trooster, de Heilige Geest. Vrede, evenals vreugde, worden vermeld als vrucht van de Geest en zullen daarom duidelijk worden als we volwassen worden in ons Christelijke wandel (Galaten 5:22-23). Als we leren wandelen op een manier die waardig is, zullen we wandelen in de kracht van de Geest en niet in onze eigen kracht (Kolossenzen 1:9-10, Galaten 5:16, 25).

De God van vrede

In al hun moeite en vervolging vertelt Paulus hen niet zelfverzekerd te zijn, geloven in zichzelf, geen positieve gedachten hebben of een 5-stappenplan maken. Hij vertelde hen niet om een groep ter ondersteuning op te richten of om troost te zoeken bij andere gelovigen. In plaats daarvan wees hij hen op de Heer. Paulus begreep, uit ervaring, het belang om zijn vertrouwen volledig in de Heer te stellen. Paulus kon niet altijd steun van andere gelovigen krijgen en hij wist dat het een verspilling van tijd was om naar binnen te kijken voor kracht. Maar hij beschikte echter altijd over de kracht van de Heer en de kracht van de Heilige Geest .

De God van vrede is ook de God van alle troost (2 Korinthiërs 1:3). Misschien herinner u zich dat, toen Jezus zei dat Hij zijn Discipelen zou verlaten, Hij hen een andere Trooster zou sturen in Zijn plaats (Johannes 14:16-18; 15:26; 16:7). In deze verzen zien we dat Jezus Zichzelf een Trooster noemt, terwijl Hij de Heilige Geest ook een Trooster noemt. Net zoals Jezus Zijn Discipelen troostte met Zijn aanwezigheid en Zijn Woord, zo troost de Heilige Geest ons met Zijn aanwezigheid en Gods Woord.

Ik geloof dat er een sterke band is tussen troost en vrede omdat troost tot vrede leidt. Zoals Paulus zegt in 2 Korinthiërs 13:11: *Voorts, broeders, zijt blijde, wordt volmaakt, zijt getroost, zijt eensgezind, leeft in vrede; en de God der liefde en des vredes zal met u zijn.* Toen ze groeiden en rijpten in hun heiliging, vanwege het beter begrijpen van Gods Woord, werden ze bemoedigd en vertroost. Dit zou hen bij elkaar brengen omdat ze een eenheid vormden waardoor ze beter in staat waren om in vrede met elkaar te leven. De sleutel tot hun vrede was een goed begrip van de Schrift, bekrachtigt door de Heilige Geest, dat het mogelijk maakte om te worden verenigd om vreedzaam naast elkaar te leven.

Deze zelfde God van vrede, die vrede tussen de Korinthische gelovigen kon brengen, is in staat om ons een vrede te geven die verder gaat dan ons beperkte menselijk verstand (Filippenzen 4:7). Degenen die in Christus zijn (alle gelovigen) hebben de macht in zich (de Heilige Geest) om een leven te leven dat wordt gekenmerkt door vrede. In feite is de hele Godheid betrokken bij het brengen van troost en rust aan de gelovige (Efeziërs 6:23; 2 Korinthiërs 1:3).

Angst

Het lijkt logisch dat, als u in angst leeft, u geen vrede zult ervaren, maar dit hoeft niet zo te zijn. Angst is een natuurlijke menselijke reactie op een onbekende gebeurtenis. Het kan ook afkomstig zijn van het niet willen ervaren van iets waarvan je weet dat het in de toekomst zal gebeuren. De Discipelen waren vol angst in een storm op zee met Jezus aan boord (Mattheüs 8:24-25). Ze waren bang om te sterven, zich niet realiserend dat de Persoon, die de wind kon bevelen, bij hen was. Paulus had angsten toen hij diende te Korinthe (1 Korinthiërs 2:3; 2

Korintiërs 7:5). Het was nog niet zo lang geleden dat hij werd geslagen en gevangengezet in Filippi, samen met Silas. Hij vluchtte uit de stad, zowel uit Thessalonica als uit Berea. Zijn vrees was goed gefundeerd gezien de gebeurtenissen uit het verleden. Zelfs Jezus had angsten toen Hij geconfronteerd werd met het kruis. Hij bad in doodsangst en vroeg de Vader om deze beker van het lijden, indien mogelijk, van Hem weg te nemen.

In deze gevallen, en andere, zien we de mensen worstelen met hun angsten, blijkbaar zonder het ervaren van vrede. Het antwoord op hun angsten wordt gevonden in God, Die de auteur is van vrede. Betreffende de Discipelen, was God de Vader, door Jezus Christus, in staat om de zee te kalmeren. Dit werd gedaan om aan hen te bewijzen dat Jezus de Messias was en in staat is om ze door een storm heen te leiden. Dit is eveneens een beeld van Jezus Christus die de Discipelen, en gelovig Israël, veilig naar de andere kant van de Verdrukking brengt.

Jezus vond ook zijn kracht in de Vader, die een engel stuurde om Hem te dienen en Hem kracht gaf, net zoals Hij deed toen Hij, gedurende de 40 dagen in de woestijn, verzocht werd door Satan. Het hebben van angst of vrees is geen zonde, dit in tegenstelling met wat de meeste mensen leren. Echter, op wie u uw vertrouwen stelt, om door de beproevingen in het leven te komen, is van het aller grootste belang.

De Apostel Paulus werd ook getroffen door angsten, maar vond ook zijn kracht in God om zijn bediening voort te zetten. Het was God die tot hem kwam en hem troostte door te beloven dat hij door zou kunnen gaan met prediken zonder te worden lastig gevallen te Korinthe (Handelingen 18:9-10). De God van alle troost was in staat om hem te geven wat nodig was voor hem om vrijmoedig te zijn in de verkondiging van het Evangelie, niet alleen in Korinthe, maar ook gedurende de rest van zijn reizen.

Christenen zijn op de één of andere manier gaan geloven dat angst een zonde is. Als we deze gevoelens van angst en zorgen hebben denken we dat we buiten de wil van God zijn en dat we hebben gefaald in onze Christelijke wandel. In wezen heeft God ons geschapen om angst te hebben als een middel om ons te beschermen. Als we zouden leven zonder een spoor van angst, dan zouden we de neiging hebben om domme dingen te doen en zouden we na onze tienerjaren waarschijnlijk niet meer leven. Angst is door God gegeven, en dus goed, als het maar niet ons hele leven in beslag neemt. Ik ben blij dat God Jezus liet zien toen Hij worstelde met angst toen Hij werd geconfronteerd met het naar het kruis gaan. Dit bewijst absoluut dat angst voor iets hebben geen zonde is. De rode draad door deze voorbeelden is vertrouwen in God en Zijn Woord. Het is goed voor ons om te vrezen, maar de God van alle troost en vrede heeft ons de instrumenten gegeven die we nodig hebben om in ons leven om te gaan met angsten en zorgen.

Hoe kunnen we vrede hebben?

We worstelen met gevoelens van angst en onbehagen, en velen van ons hebben geworsteld met schuldgevoel over het hebben van deze gevoelens. We hebben geaccepteerd dat angst tegengesteld is aan vrede. Ik geloof niet dat dit waar is, omdat angst op een ander vlak of niveau ligt dan vrede. Angst is de reactie op uitwendige druk of ervaringen. Als we fysiek worden aangevallen is het volkomen natuurlijk om angst te ervaren. Als we slecht nieuws van de dokter te horen krijgen is het volkomen normaal om gevoelens van angst te hebben voor wat de toekomst in petto heeft. Het is volkomen normaal omdat God ons met deze emotie heeft geschapen.

Bijbelse vrede mag helemaal niet geassocieerd worden met externe omstandigheden, het is eerder één van de beschikbare zegeningen voor ons als gevolg van onze relatie met Jezus Christus. Dat betekent dat er niets in deze wereld is dat ons kan scheiden van de vrede die verkrijgbaar is bij de God van vrede.

Net als vreugde, kunnen we besluiten om de vrede, die de onze is in Christus, aan te nemen of we kunnen het verwerpen. Er lijkt een algemeen misverstand te zijn van hetgeen Paulus bedoelt als hij spreekt over onze innerlijke vrede. We denken meestal dat we volledig in rust en kalmte moeten zijn zodat niets ons kan verstoren of benauwen. Maar net zoals de meeste mensen geluk verwarren met de vreugde, verwarren de meeste mensen kalmte en gerustheid met bijbelse vrede. Als alles goed gaat, ervaren we gerustheid, op dezelfde manier alsdat we geluk ervaren wanneer er iets goeds gebeurt. Dit zijn emotionele reacties op externe prikkels. Zodra de prikkels worden verwijderd, verdwijnt de emotionele reactie.

Aan de andere kant, als het leven uit de hand lijkt te lopen, voelen we angst en een gebrek aan gerustheid. Ook kunnen we, wanneer er slechte dingen gebeuren, ongelukkig worden. Dit zijn allemaal natuurlijke emoties in reactie op externe prikkels.

Hoe kunnen we dus profiteren van deze bijbelse vrede? Hoe kunnen we ons leven wortelen in de beloofde vrede voor de gelovige in weerwil van chaos, angst en verdriet? Door het nemen, of toeëigenen, van alles wat van ons is in Christus Jezus. Omdat de bijbelse vrede wordt losgekoppeld van invloeden van buitenaf, verbinden we ons met deze vrede door geestelijke middelen. Zoals Paulus schrijft in Romeinen 8:6: *Want het bedenken des vleeses is de dood; maar het bedenken des Geestes is het leven en vrede*; Wanneer we ons richten op de zorgen van de wereld, zullen we nooit het leven leven dat we zouden moeten leven. Als we leven volgens de wereld dan streven wij ernaar om onszelf te behagen en doen we van alles en nog wat om in vrede te leven. We kunnen zelfs dat gevoel van rust hebben, hoewel we niet echt Gods diepe en langdurige vrede hebben. De enige manier om deze ware bijbelse vrede te hebben is door de Heilige Geest de volledige controle over ons leven te geven.

Natuurlijk is dit veel gemakkelijker gezegd als gedaan. Als we de zelfcontrole opgeven en God volledig in ons laten werken, dan wandelen we in de (kracht van de) Geest in plaats van in eigen kracht. Dit is het gelijk zijn in alles aan Christus. Net zoals Christus Zichzelf volledig plaatste onder het gezag van de Vader, moeten wij dat eveneens doen. Het gaat niet om het reinigen van de oude mens, of onszelf dwingen om harder te proberen, het gaat over het zich overgeven. Als we volgen wat de apostel Paulus ons heeft geleerd, dan zullen we die door God gegeven vrede hebben die volledig is losgekoppeld van de wereld (Filippenzen 4:9).

Paulus was in staat om in tevredenheid te leven in weerwil van de beproevingen en ontberingen die hij ervoer (Filippenzen 4:11). Paulus spreekt veelzeggend over zijn tevredenheid in hetzelfde hoofdstuk waar hij leert over het gebed (het brengen van al uw begeerten bij God) en ons gedachtenleven (en te denken over de dingen die boven zijn). Wij kunnen zijn voorbeeld volgen door ons onder te dompelen in de Schrift, zodat de Heilige Geest het woord van God in ons kan bekrachtigen. We moeten, door het gebed, altijd in verbinding met God staan. We moeten ook trouw zijn in het volgen van Paulus zijn onderwijs omdat ze voor de Kerk, het Lichaam van Christus, relevant is.